

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJND DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

SINTERKLAAS-INKOOPEN

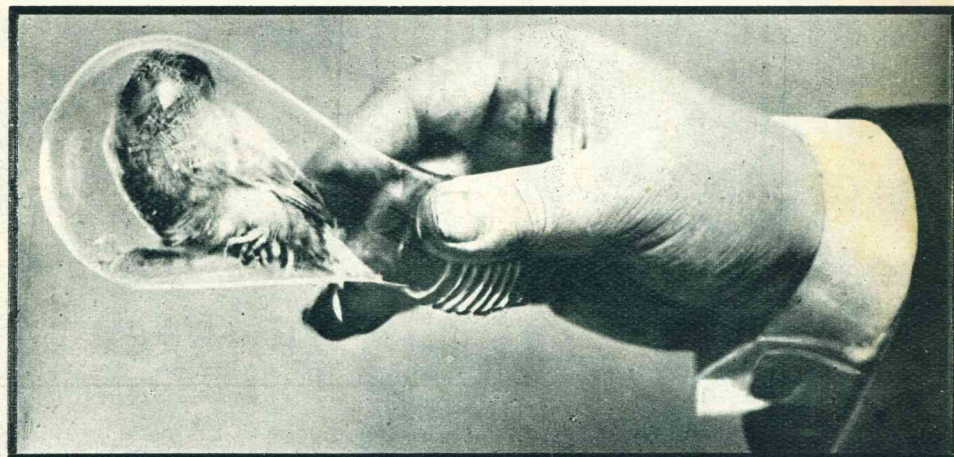

In akelige spanning verkeerde de zaal, wanneer Goldin zijn medewerker langzaam maar zeker een elektrische boor op de ribben zette en door het lijf draaide. Aan den achterkant kwam het ding er weer uit.

Als het gat geboord was en op gewenschte grootte was gebracht stak Goldin er zijn hand door.

Horace Goldin, een Engelsche goochelaar, volbracht allerlei kunstjes met zijn „doorboorden medewerker”. Hij kwam op het idee van dezen truc toen hij in de bladen las van een Amerikaanschen zakkenroller, die de horloges, die hij stal, steeds inslikte en later weer „naar boven bracht”. Als Goldin's medewerker een glas water dronk ving de goochelaar zelf de vloeistof weer door „een gat in zijn maag” in een ander glas op.

Een foto die eens de groote verbazing wekte van allen, die haar zagen. De beroemde „Salon-Magiër” Bellachini. Deze trucfoto, die op het oogenblik voor geen enkelen fotograaf meer een geheim is, laat den beroemden goochelaar zien, met zijn eigen hoofd in de hand. Bellachini heette eigenlijk Berlach, en was in 1828 in Polen geboren. Hij trad aan verschillende hoven op en begon zijn séance altijd met de vraag „of een van de aanwezige hoogheden misschien 'n schoonen zakdoek bij zich had”. Hij kreeg van keizer Wilhelm I den titel van „Hofzauber-künstler”.

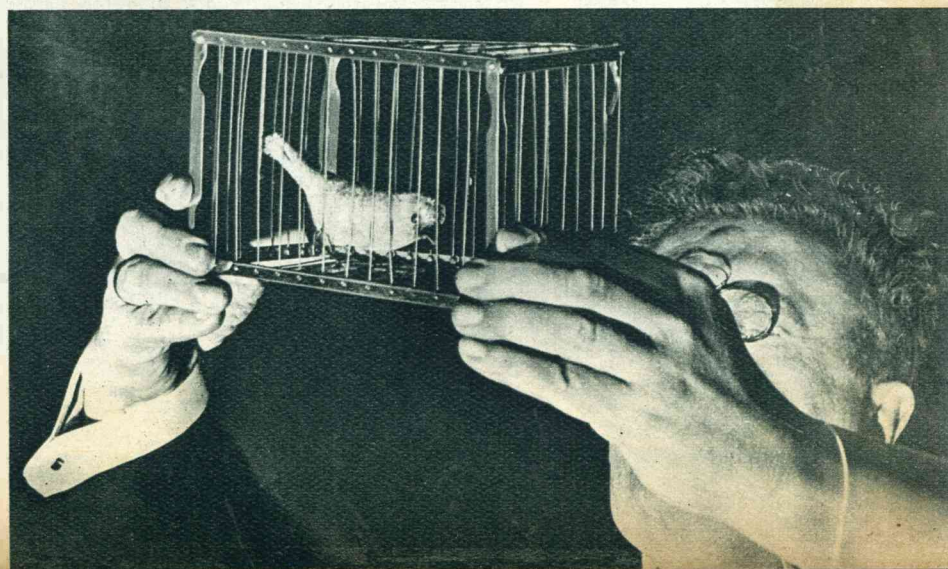

Een levende kanarie wordt met behulp van een revolver uit een brandende gloeilamp geschoten en verlaat deze ongedeerd. Soortgelijke goocheltoeren bestaan er vele.

Beroemde Goocheltoeren

Het beroep van goochelaar is voornamelijk om twee redenen niet gemakkelijk. Op de eerste plaats vereischt het bedenken van een nieuwen toer of truc veel hoofdbreken en de instudeering er van eindeloos geduld en talloze vooroefeningen. Maar zwaarder wordt het vak nog gemaakt door de veeleischendheid van het publiek, dat weliswaar een nieuwe geslaagde vondst levendig weet te waardeeren, maar ook spoedig daarop weer iets anders verlangt. En de goochelaar, die het ongeluk heeft een zelfde nummer op zijn program te hebben als een collega, kan wel „inpakken”, gelijk de duidelijke term luidt. Vroeger waren de toovermiddelen, welke werden aangewend, vrij eenvoudig. De „magiër” had genoeg aan een paar handkoffertjes om van land naar land te trekken en overal voorstellingen te geven; tegenwoordig heeft hij een paar wagons van een goederentrein noodig om zijn bagage te vervoeren. Om de menscheit te overbluffen is thans meer noodig dan eieren te kunnen laten verdwijnen of uit een hoogen hoed te voorschijn te tooveren. Toch zijn onder de goochelaars die een jaar of dertig, veertig geleden beroemd waren, verschillenden geweest, wier trucs buitengewoon knap waren niet alleen, maar die het geheim van hun toeren, waaronder meestal één „schlager” was, met zich in het graf namen.

De verdwijnende vogelkooi. De goochelaar Conradi Horster hield tusschen zijn handen een kooi met een levenden kanarie erin. Bliksemsnel verdwenen en kooi en vogel, zonder dat zij met een doek bedekt waren, voor de oogen der toeschouwers. Deze toer gaf meermalen aanleiding tot protesten van verenigingen voor vogelbescherming. Te Londen kwam het zelfs tot een proces, daar de goochelaar was aangeklaagd wegens overtreding van de wettelijke bepalingen betreffende het gebruik van dieren op het tooneel. Als getuige werd gedagvaard de beroemde Amerikaansche goochelaar Carl Hertz. Deze getuige deed den truc voor de rechtbank voor en de beklaagde werd vrijgesproken.

Wereldberoemd werd de Chineesche goochelaar Okito door zijn nummer „de zwevende kogel”. Een metalen bal zweeft zonder eenige waarneembare verbinding met de aarde in de ruimte. Niemand slaagde er in zijn geheim te ontdekken.

De beroemdste boeienkoning van alle tijden was Houdini. Men sloot hem in 1906 geboeid op in een z.g.n. moordenaarscel te Washington, waar ook Guiteau, de moordenaar van president Garfield, had gevangen gezeten tot aan den dag van zijn terechtstelling. Houdini wist los te komen, en uit zijn cel te breken. Vervolgens opende hij de kooien van zijn buurlieden en stopte twaalf personen ieder in 'n andere cel dan zij bewoond hadden.

Max Auzinger was 'n Berlijnsch tooneelspeler, die het plan maakte, 'n „geesten-kabinet” in te richten. Hij speelde eens mee in een „draak” en door een regie-fout kwam plotseling, tijdens een kerkerscène, een blinkend wit gebit door de zwarte ruimte aangezweefd. Auzinger buitte deze vergissing uit, noemde zich voortaan Ben Ali Bey en hij slaagde er in de voorwerpen op het tooneel op oncontroleerbare wijze te doen zweven, van plaats te doen veranderen, te doen dansen boven den vloer, e.d.

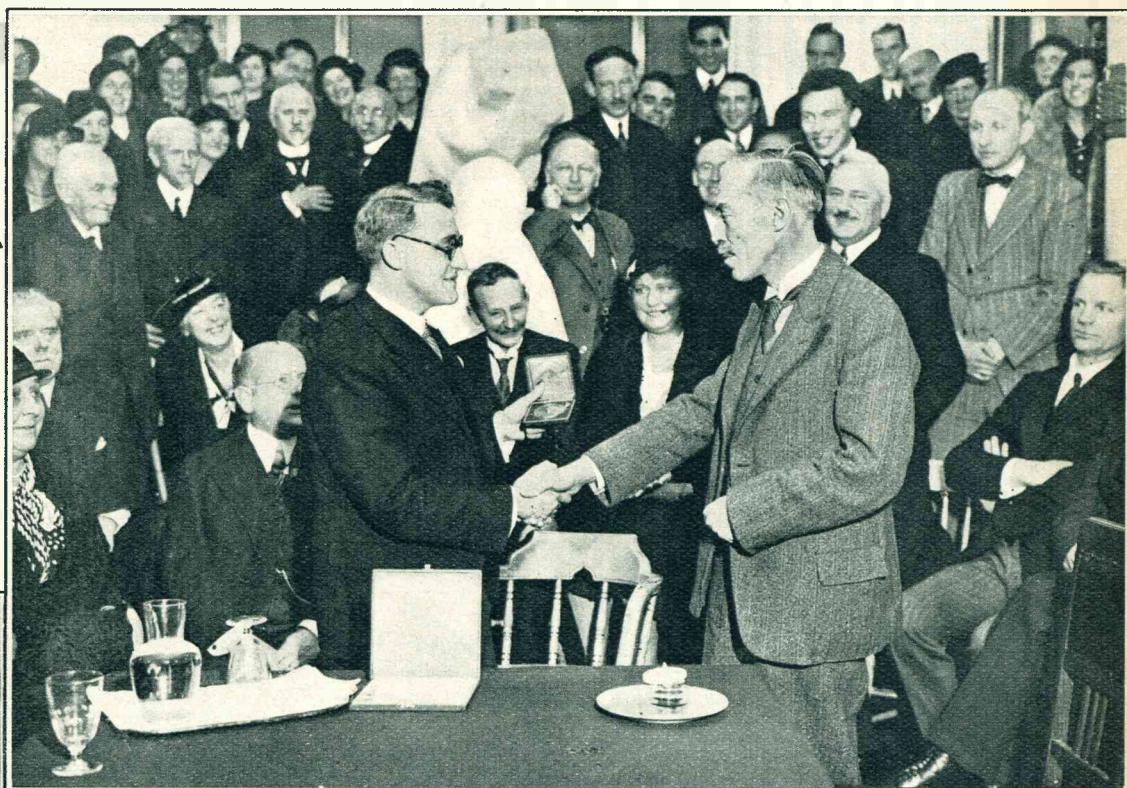
De afdeling Amsterdam van de R.K. Middenstandsvereniging „De Hanze” bestond 25 jaar. Het bestuur der jubilerende vereniging.

NIEUWS VAN DE WEEK

Aan den arts-radioloog van het Anthony Leeuwenhoek-huis te Amsterdam, Dr. D. v. d. Hoed, werd de gouden medaille van de Wertheim Salomonson stichting uitgereikt, voor een belangrijk antwoord op een door deze stichting uitgeschreven prijsvraag over Röntgenstralen. Professor van Ebbenhorst Tengbergen reikte de onderscheiding uit.

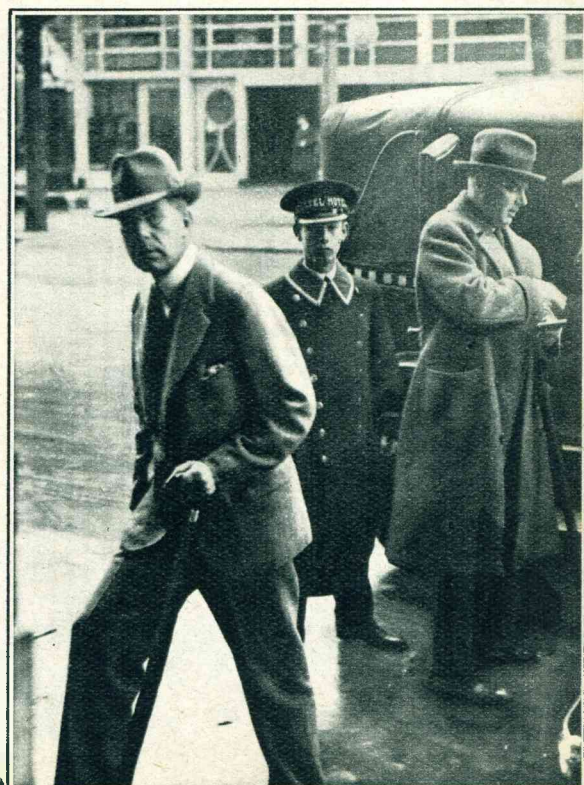

12 December a.s. hoopt het echtpaar L. Bot—Stricken, Willemstraat 109 huis, den dag te herdenken, waarop zij voor 45 jaar in 't huwelijk werden verbonden.

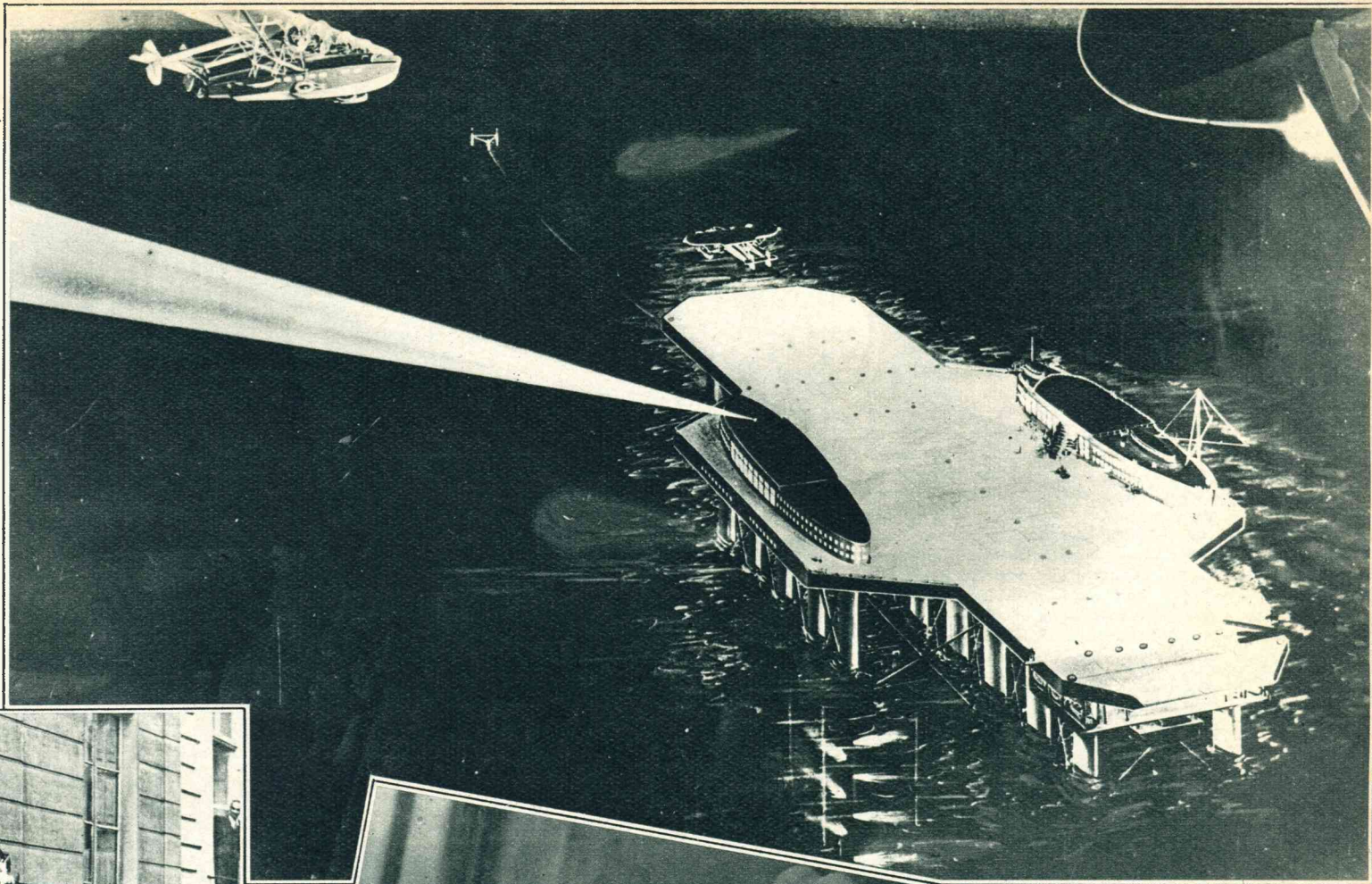
De ex-kroonprins van Duitsland, Wilhelm von Hohenzollern, bracht een bezoek aan den ex keizer in Doorn. Hij verzuimde de gelegenheid niet om ook naar Wieringen te gaan en zijn ouden vriend den smid Jan Luyt te bezoeken.

Z.K.H. Kroonprins Gustaaf Adolf van Zweden vertoefde op doorreis van Londen naar Stockholm te Amsterdam. De aankomst bij het Amstelhotel.

Amerika zal er nu inderdaad toe overgaan om in den Atlantischen Oceaan op een onderlingen afstand van 500 mijlen drijvende vliegtuigeilanden te bouwen. De projecten zijn ontworpen door den ingenieur Edward Armstrong. De bedoeling is met dit hulpmiddel te komen tot een geregelde transatlantische vliegdiens.

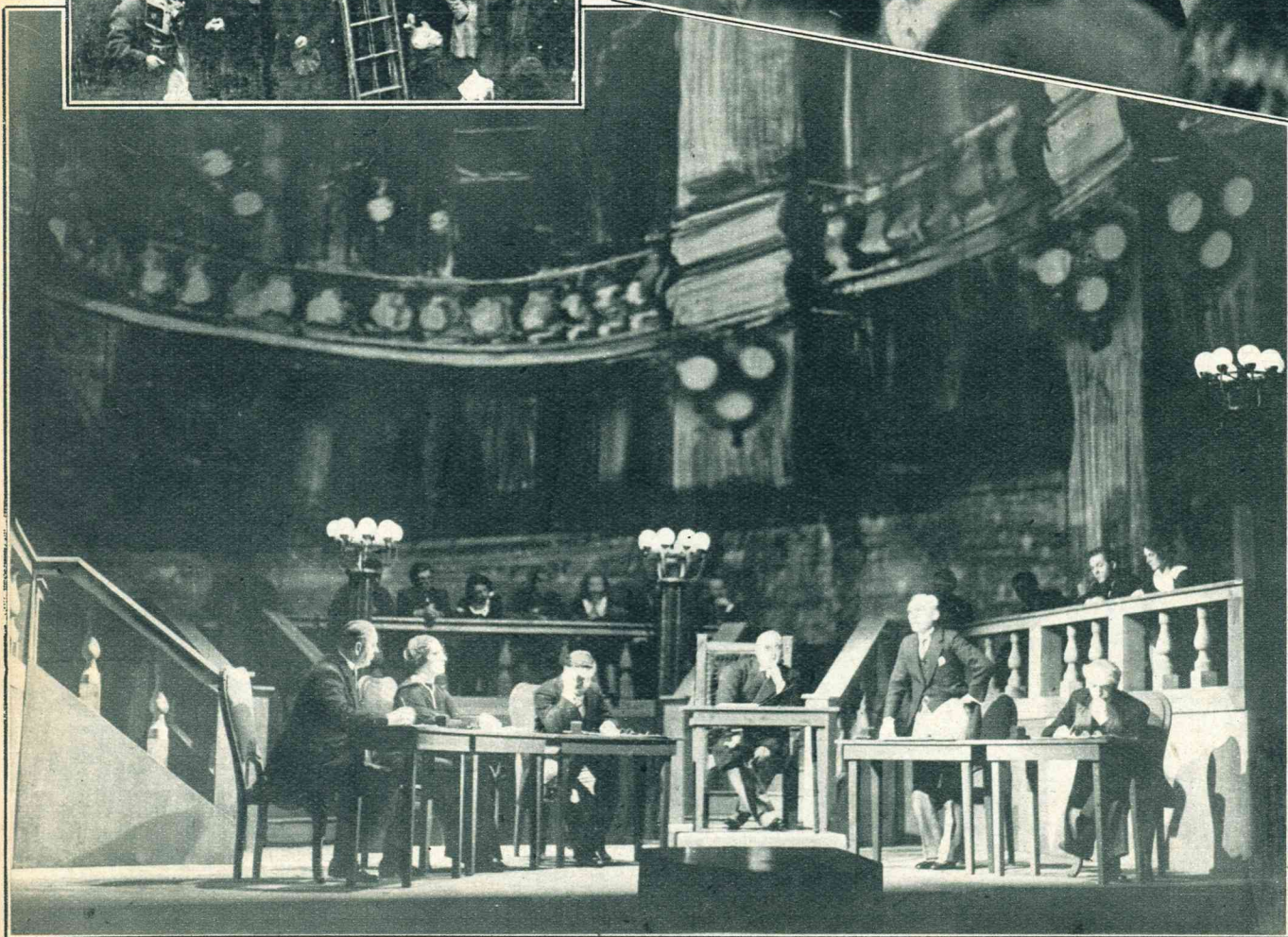
Op den feestdag van Sint Catharina pieren de Fransche jonge meisjes hun jaarlijksch feest. Zij gaan dan steeds het beeld van hun schutpatrones met een krans versieren.

Er is weer een nieuw Fransch kabinet gevormd. Ditmaal door den afgevaardigde Camille Chautemps. Een lange levensduur schijnt het niet beschoren te zullen zijn. De formateur wordt na zijn bezoek bij den President der Republiek door de journalisten met vragen bestormd.

OVER DE GRENZEN

„De dood in Genève” is de titel van een nieuw toneelstuk van den Duitschen auteur von Schreyvogel, dat zijn eerste opvoeringen te Berlijn beleefde. Het stuk heeft de beradslagen van den Volkenbond tot onderwerp. In den leunstoel op de verhooring „De dood”.

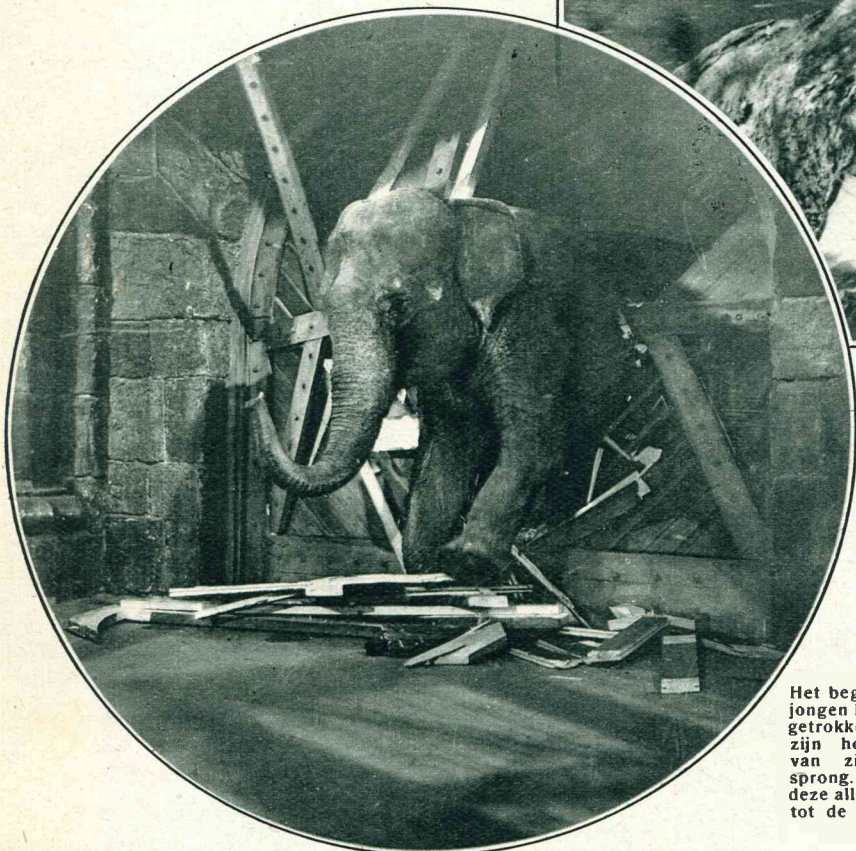
Paniek

IN DEN DIERENTUIN

De film „Paniek in den Dierentuin”, welke door Fox Film in Nederland wordt uitgebracht, weet om meer dan een reden de spanning bij het publiek levendig te houden. Vooreerst vraagt men zich af of 't aan het weesmeisje werkelijk gelukken zal zich aan de strenge tucht van het weeshuis te ontrukken, om den jongen man te volgen waarvan ze is gaan houden: ten tweede of die jongeman, die zoo veel van dieren houdt, dat hij damesbonten aan de bezoekers van den Dierentuin ontleent om ze te verbranden, uit de handen van de politie zal blijven: ten derde of het kleine ventje, dat zich van de hand der kinderjuffrouw heeft weten

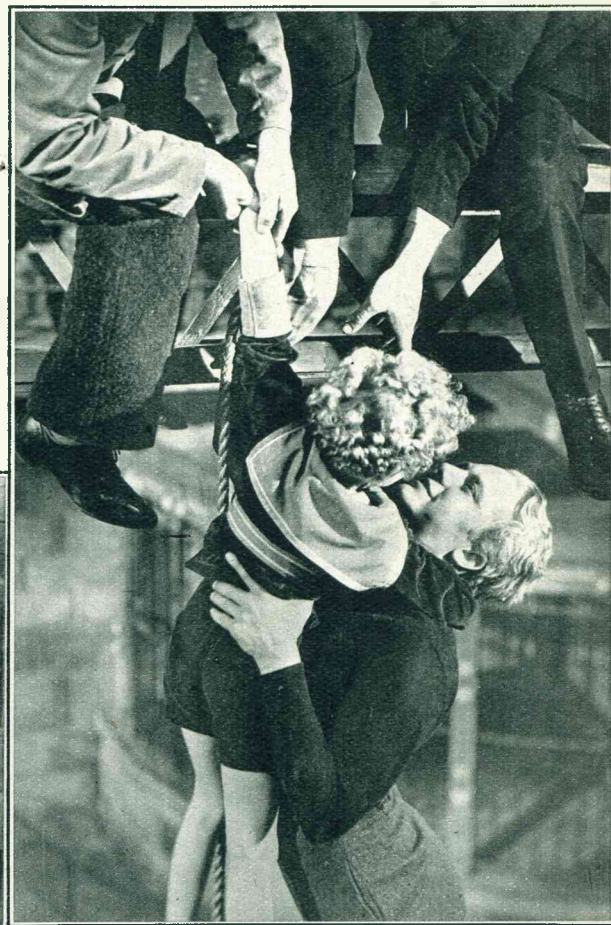

De oppasservan den Dierentuin (Gene Raymon) ontvlucht met het weesmeisje (Lorette Young) door de vijvers van den Dierentuin.

De oppasser heeft het ventje aan de macht van de razende dieren weten te ontrukken en kreeg daardoor al zijn wenschen ingewilligd.

Het begin van de paniek. Een kleine jongen heeft aan 'n verkeerden handel getrokken, waardoor een tijger uit zijn hok ontsnapte en op den rug van zijn aartsvijand, den olifant, sprong. Razend van de pijn vernielde deze alles wat binnen zijn bereik was tot de hokken der wilde dieren toe.

los te rukken, weer behouden zal terugkeeren; en ten vierde, levens het voornaamste, hoe de geweldige paniek in den Dierentuin, ontstaan door het losbreken der wilde dieren, zal afloopen. Laten we de drie eerste „spanningen” buiten beschouwing, dan moet men een groote bewondering hebben voor de wijze waarop de paniek werd geësceneerd. Tot op het laatste oogenblik laat men de toeschouwers in volslagen onwetendheid, hoe dat alles zal afloopen. Tijgers, leeuwen, olifanten, panthers en hyena's rennen in een woeste vaart door elkaar, alles vernielend wat binnen hun bereik komt. Er zit een adembeklemmende vaart, die tot het einde toe aanhoudt, in deze film. We willen eerlijk toegeven, dat menige film met wilde dieren in de jungle ons niet zoo heeft geboeid, als deze met „tamme” dieren in een dierentuin.

De Dierentuin op den middag van de paniek. Alle wilde en tamme dieren leven rustig in getraliede harmonie.

Sint Nicolaas verstaat de kunst van geven!

Telken jare brengt hij de stil begeerde, met vreugde begroete "4711". Bij oud en jong is deze edele en echte Eau de Cologne bijzonder welkom. Haar frissche geur en opwekkende kracht maken haar tot een even schoon als nuttig geschenk

"4711" Eau de Cologne: Origineele kropflesschen f 1.20, 2.10, 3.10
Moderne platte flesschen f 1.—, 1.75, 2.50

"4711" Tosca Eau de Cologne (Voor liefhebbers van geparfumeerde Eau de Cologne): f 0.45, 0.85, 1.60, 2.60, 4.50.

4711 Eau de Cologne

096

"4711" Eau de Cologne-Zeep, per stuk 35 cent.

Onze Gratis- Ongevallen- Verzekering

Wij vestigen nogmaals de aandacht onzer lezers op onze verzekering. Vele bladen verzekeren hun lezers tegen ongelukken, hun overkomen in spoor of tram, wat natuurlijk maar zelden voorkomt!

De abonne's van ons blad zijn verzekerd tegen alle ongelukken, die hun kunnen overkomen, en dat tegen hoge bedragen gaande tot

2000 Gulden

bij algeheele, levenslange invaliditeit. — Bij dood wordt den nabestaanden

600 Gulden

uitgekeerd, terwijl mindere bedragen worden betaald bij kleinere ongevallen.

Onze polis-voorwaarden kennen slechts enkele weinige uitzonderingen!

Daar komen ze weer,

die heerlijke chocolade-letters van Droste. De chocolade-letters, die altijd het eerst in den winkel „uitverkocht” zijn.

Droste

ALTIJD WELKOM!

Spaart plaatjes voor het album „Bali”.

Wie wat bereiken wil

moet zich inspannen tot het uiterste en... het dan nog niet opgeven. Eindig niet met hetgeen waar ge mee beginnen moet, n.l. U te bekwamen in Uw vak

studeer techniek! thuis!

Van Uw vak kunt U nooit te veel weten. Volg een schriftelijken cursus in burgerbouwkunde, waterbouwkunde, werktuigbouwkunde, electrotechniek of chemie bij **PBNA**, het **Nederlandse Technicum te Arnhem**. Aansluiting bij ieders aanwezige kennis. Zeer uitvoerige correctie. Stipte verzending. Vraag eens het kosteloos prospectus No. 12 B aan.

PBNA

Daar gaat de roos!

**Heerlijk zoo'n wassching
Silvikrin Liquid Shampoo**

Vloeibaar

Daar gaat de roos, zorg dat ze niet terug komt. Zij ontsiert Uw hoofd, ontsiert Uw kleeding.

En als ze zich eenmaal goed genesteld heeft, dan zit zij vast, dan helpt geen krabben of kammen, borstelen of wrijven, dan helpt alleen Silvikrin Liquid Shampoo, de vinding van een Nederlandsch scheikundige.

Het prachtige volle schuim van deze shampoo reinigt en verkwikt hoofdhuid en haar.

Uw haar wordt glanzend en krachtig en verhoogt den indruk van een goed verzorgd uiterlijk.

Silvikrin Liquid Shampoo bevat met zorg gekozen, zuivere grondstoffen, die een volmaakte reiniging waarborgen.

Zij tast de teere hoofdhuid niet aan, doch kalmeert deze en verfrist de natuurlijke kleur. Zij bevat Silvikrin Puur, de vermaarde voedingsstof voor de haarvormende weefsels.

Koop nog heden een flacon van 45 cts. en Uw wekelijksche haarwassching op Vrijdag of Zaterdag, noodig voor elken man, wordt U een behoefte, een blijvend genot.

In ernstige gevallen van hevige roos, haaruitval of kale plekken moet U geconcentreerd Puur Silvikrin gebruiken. Vraag Uwen drogist of koper.

Silvikrin Laboratorium, Rotterdam
Londen - Parijs - Brussel - Zurich

De

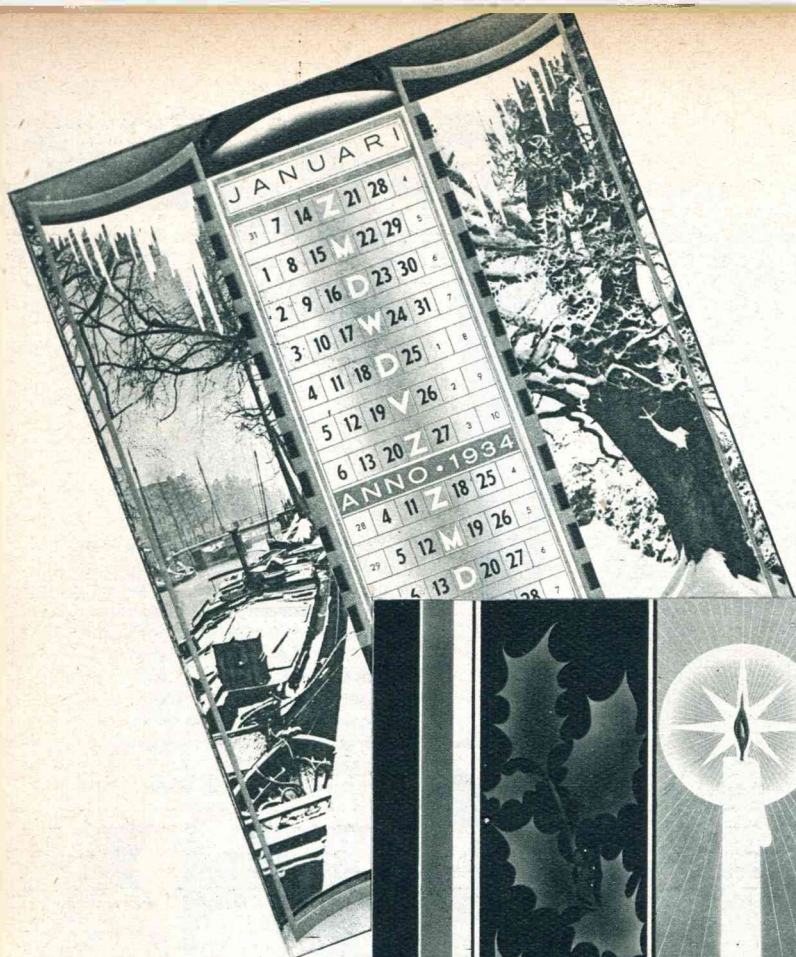
flacon voor

10
wasschingen
45ct

Bij alle Drogisten, Parfumeriën en Kappers

neemt alle bezwaren weg!

LS-c5

Uit den inhoud van ons zoo juist verschenen **Kerstboek**

Een geestige beschrijving van een tocht over de Zuid-Hollandsche en Zeeuwsche eilanden door **Herman Moerkerk**, met een groot aantal vlotte en rake teekeningen, alsmede een tweetal los-opgeplakte aquarellen.

Het leven en de werken van **Lucas van Leyden**, den eersten beeldenden kunstenaar die den roem van Holland tot in verre streken heeft doen doordringen, wordt geschetst door **Mr. N. Beets**, een der beste kenners van onze vroegste schilderkunst.

Zeer interessant zijn de prachtige illustraties bij het artikel „**Röntgenfotografie als kunstenaar**”. Bepaald uniek is de fotoserie welke „**Dr. Willem Mengelberg en het Concertgebouw-orkest**” in beeld brengt.

Hoe de tientallen oude en verweerde zeebonken gehuisvest zijn in „**hun laatste haven**”, de **Prins Hendrikstichting** te Egmond, verraad een uitgelezen collectie foto's.

Ongeloofelijke staaltjes van geduld en fotografeerkunst toont de dierenfotograaf **Harry Frees** met zijn serie „**Onze huisdieren voor de lens**” waarbij men waarlijk niet uitgekeken raakt! Een prachtige verzameling snapshots uit het Rijksmuseum laat U zien dat naast het tentoongestelde ook de „**Mensen in het Museum**” zeer

zeker de moeite van het bespieden waard zijn..... De gezaghebbende kenner van Oud-Amsterdam **J. F. L. de Balbian Verster** vertelt, smakelijk en boeiend, bij een groot aantal zeldzame kopergravures, over „**De Dam in vroegere eeuwen**”.

Verder een greep uit de verhalen:

„**Het meisje dat niet lachen wou**” door **Willy Twisk**, „**De bevrijdende Kerstnacht**” door **Gerda Caroly**, „**Hop Jansen**” door **Wil van Gerven**; „**De Engelsche Prent**” door **Herman de Man**; „**In de Fortuin**” door **Felix Timmermans**.

Het spreekt vanzelf dat ook de verhalende tekst rijkelijk geïllustreerd is; de vertelling van **Felix Timmermans** is door dezen zelf van los-opgeplakte kleurprentjes voorzien. Ook is een groote kleurplaat van **Felix Timmermans** „**Driekoningen in Vlaanderen**” bijgevoegd. Tenslotte: de keurige, smaakvolle zesbladige wandkalender, uitgevoerd in zwart en goud, mag een sieraad genoemd worden voor elke huiskamer of salon.

Dit schitterend Kerstboek, groot 64 bladz., uitgevoerd in koperdiepdruk, met verscheidene los-opgeplakte kleurplaten, kost te zamen met den sierlijken wandkalender, uitsluitend als premie voor onze abonne's, slecht 80 cent en is verkrijgbaar bij onze bezorgers, agenten of aan ons Hoofdkantoor.

Mooier, praktischer, en, in verhouding, billijker St. Nicolaas-geschenk is niet denkbaar!!

80
cents

DE LATE SURPRISE

door E. v. d. Hoek

Met een diepe denkfrons tusschen de oogen bestudeerde Ella het huishoudboekje. De netjes gerijde cijferkolommen gaven een zorgelijke uitkomst, een resultaat dat zichzelf elke maand gelijk bleef. Zóóveel aan vaste uitgaven: huishuur, belasting, licht en gas. En zóóveel voor levensonderhoud, een minimum bedrag, waarop absoluut geen dubbeltje meer te bekibbelen viel. Miep had een nieuw jurkje nodig en Frans een paar schoenen, uitgaven die ook al niet langer meer uitgesteld konden worden. Voor „onvoorzien” bleef er dan nog slechts ruim een gulden over. En dat voor een maand, waarin de Sint Nicolaas en de Kerstmis vielen...

De zorgelijke plooi in het voorhoofd verdiepte zich. Uit de slaapkamer klonken de juichstemmetjes van de kinderen.

„Vanavond rijdt Sint Nicolaas, hè tante Rie?” „Misschien wel, kleine schat, en anders stuurt hij over een paar weken het Kerstmannetje toch,” klonk onzeker het antwoord van Ella's jongere zuster.

Frans nam geen genoegen met de halve belofte. „Hij komt vanavond,” verklaarde hij met het parmantig vertrouwen van zes volle levensjaren. „En ik krijg een spoor trein. En een bouwdoos. Mama heeft zelf gezegd dat Sinterklaas niet één kind overslaat.”

Er klonk wat gelach en gestoei uit de slaapkamer. En een oogenblik later stormde de vierjarige Miep de huiskamer binnen. „Goeien morgen, mams.”

Het zonnige gezichtje van haar jongste verjoeg Ella's zorgelijk gepeins. „Goeienmorgen, kindje,” zei ze hartelijk, het meisje omhelzend. Frans eischte ook zijn plaats op haar schoot. En met een enthousiast vertrouwen, dat haar pijn deed, somde hij opnieuw zijn hooggespannen verwachtingen op.

Marie schonk thee en zette het ontbijt gereed. Terwijl zij aan tafel plaats nam, keek ze vragend naar zuster aan. „Heb je al?...”

Ella schudde verdrietig het hoofd. „Ik kan er maar niet toe besluiten. Ik schaam me dood om een voorschot te vragen. Hij zal niet eens begrijpen waarvoor ik het nodig heb, terwijl het pas de eerste van de maand is geweest.”

Marie kwam direct in vuur. „Als hij niet begrijpt dat het voor Sint... enfin, dan is hij een harteloos man,” zei ze verontwaardigd. „Hij weet dat je voor een gezin te zorgen hebt en hij zal toch ook wel inzien, dat je je van honderd en tien gulden in de maand geen buitensporigheden veroorloven kunt. 't Is veel te weinig, vroeger verdiende je bij Gimco honderdvijftig.”

„Dat is negen jaar geleden, toen waren de salarissen veel hoger,” merkte Ella rustig op. „Daarenboven kon men bij Gimco al mijn bekwaamheden benutten. Voor het werk dat ik bij meneer Brand doe, voel ik me niet eens mijn salaris waard. Het verwondert me dagelijks nog dat hij geen goedkoopere kracht genomen heeft. Zoo nu en dan heb ik het deprimerend gevoel, dat ik deze betrekking meer aan zijn medelijden, dan aan mijn bekwaamheid te danken heb. En daarom valt het me dubbel zwaar om een voorschot te vragen.”

Bij een zestienjarige bakvisch, aan wie de dagelijksche zorg voor een tweetal dreumesen is toevertrouwd, is het moederlijk instinct genoeg ontwikkeld, om het tegen alle conventionele begrippen voor haar lievelingen op te nemen.

„Je denkt niet aan de kinderen,” viel zij half boos uit. „Die meneer Brand zal best begrijpen hoe de vork in den steel zit. Als hij zelf voor de keus stond zijn kinderen...”

„Meneer Brand is ongehuwd, Rie,” onderbrak Ella haar met een glimlach.

„Zoo, nu ja, dat doet er ook niet toe,” vond Marie. „Hij zal de financiële moeilijkheden van een weduwe met twee jonge kinderen toch wel kunnen begrijpen, en het je dus volstrekt niet kwalijk nemen, als je om een voorschot vraagt.

Zoo veel hoeft het niet te zijn. Frans een spoor trein...”

„En een bouwdoos, tante Rie,” vulde Frans haastig aan.

Marie beet zich op de lippen en Ella begon te lachen. „Nu, ik zal nog wel eens zien, hoor,” beloofde zij. Tegelijk stond haar het ernstige gezicht van meneer Brand voor oogen en twijfelde zij er aan, of zij ooit den moed zou vinden, met haar verzoek bij hem aan te kloppen.

Een paar uur later echter stond zij vastbesloten voor de deur van het kleine privé kantoor. Haar gezicht was bleek en strak vertrokken. En met knikkende knieën trad zij tot voor het bureau-ministre, waaraan Brand met de correspondentie bezig was.

„Mevrouw?” klonk het vragend.

„Meneer, ik ben zoo vrij u lastig te komen vallen met een verzoek,” begon Ella zenuwachtig.

„Een verzoek... en dat is, mevrouw?” hernam Brand. Zijn stem klonk vriendelijk genoeg, maar zijn vorschende blik bracht Ella van haar stuk. En ook haar stem liet haar plotseling in den steek.

„Ik wilde u vragen... het is Sint Nicolaas... de kinderen... mijn uitgaven zijn...” Zij bracht de woorden stotterend uit en zij kreeg een kleur als een pioenroos. Maar ook Brand werd rood. Hij had haar onmiddellijk begrepen en voelde het pijnlijke van de situatie. Vlug stond hij op.

„Indien ik u van dienst kan zijn met een voorschot... neem het maar uit de kas en leg er een bon voor in de plaats, mevrouw,” antwoordde hij haastig. Hij wendde zich tegelijk naar het venster af en voelde zich blijkbaar even verlegen als Ella.

„Ik dank u vriendelijk, meneer; het is voor de kinderen, begrijpt u,” sprak Ella verlicht. Zij kreeg geen antwoord en trok zachtjes de deur achter zich dicht. IJverig zette zij zich weer aan het werk. Maar het wilde niet meer vlotten. Haar gedachten bewogen zich om de kinderen en de verrassing die zij hun nu bereiden kon. En een oogenblik later sprongen zij over naar Brand.

Zij was hem dankbaar voor de fijngevoeligheid, waarmee hij haar te hulp was gekomen, toen zij in haar woorden was blijven steken. En haar hart werd zonderling aangedaan, toen zij aan zijn verlegenheid dacht. Zij had dit soort bevangenheid nog nooit eerder bij hem opgemerkt. Zijn optreden tegenover haar was altijd beminnelijk eenvoudig en toch ernstig. Hij behandelde haar als een medewerkster en hoewel zij reeds langer dan een jaar bij hem in betrekking was, had hij nog nooit blijk gegeven zich voor haar persoonlijke omstandigheden te interesseeren. En toch scheen haar geldelijke verlegenheid hem nu pijnlijk getroffen te hebben.

Ella's gedachten sprongen van den hak op den tak. Het was eigenlijk verwonderlijk dat een man als Brand niet getrouwd was. Hij was vijf en dertig jaar en zijn assuradeurskantoor bezat veel voordeelige relaties. Hij leek haar juist een man om een vrouw gelukkig te maken. Een man met een ongecompliceerde natuur, waarvan geen onaangename verrassingen te duchten waren en naast wien het leven zonder schokken beloofde voort te rollen.

Een diepe frons rimpelde haar voorhoofd toen zij aan haar eigen ongelukkig huwelijksleven dacht. Haar man had zich ontpopt als een verkwister en een drinker. Zijn plotselinge dood had een einde gemaakt aan een verbintenis, die een voortdurende

kwelling dreigde te worden. Zoo groot was de teleurstelling geweest en zoo grievend het leed, dat zij eerst na geruimen tijd weer tot zichzelf was gekomen. De eischen van het leven en de zorg voor de kinderen hadden haar gedwongen naar een betrekking om te zien. En het stemde haar thans tot niet geringe voldoening, dat zij tot dusverre alle moeilijkheden had kunnen overwinnen.

Bijna geruischloos ging de deur van het privé kantoor open. Ella hoorde het niet en bleef werktuiglijk doorgaan met het inboeken van een stapel polissen.

Brand's onderzoekende oogen sloegen haar even gade. Hij merkte de zorgfrons op en de kleine rimpeltjes, die zich om den mond hadden gegroefd. Voor het eerst viel hem een contrast op in de verschijning van de jonge vrouw.

Een slanke, nog jeugdige gestalte, maar met ingezakte schouders. Een mooi, frisch gelaat, dat evenwel nog de sporen droeg van vroeger doortaan lijden. En oogen, die moedig het leven tegenblikten als verwachtten zij er verzet van, maar waaruit de lach en de lust voorgoed verdwenen schenen.

Ella keek plotseling op. Zij schrok en Brand maakte een beweging om zich haastig terug te trekken. Maar snel herstelde hij zich.

„'t Is al twaalf uur geweest, mevrouw,” herinnerde hij haar vriendelijk.

Ella stond verward op. „Dank u; ik had er werkelijk geen erg in, meneer,” verontschuldigde zij zich.

Brand kwam aarzelend een paar schreden het kantoor in. Hij vermeed het Ella aan te zien en vestigde zijn blik op een oleographie aan den wand. „Apropos, mevrouw, het is misschien prettiger voor u, als u zich niet zoo behoeft te haasten met uw inkoop,” begon hij rustig. „Het zal druk zijn vanavond in de stad en dat zou uw plannen in de war kunnen sturen. Ik heb er daarom niets op tegen, als u vanmiddag vrijaf neemt.”

Ella keek verrast op. „Maar weet u wel hoeveel werk er dan blijft liggen, meneer?”

Brand gebaarde nonchalant. „Dat is niet zoo erg, die polissen kunnen ook morgen wel verzonden worden. Sluit de kas maar en laat den sleutel op uw lessenaar achter, als u wilt.”

„Ik zal er voor zorgen; ik dank u hartelijk, meneer,” antwoordde Ella verheugd.

Brand keerde naar het privé kantoor terug. Op den drempel wendde hij zich plotseling om. Zijn gelaat was wat bleek en zijn houding onzeker. „Ik wensch u nog veel genoegen vanavond. Apropos, als ik niet onbescheiden ben, heeft u geen drie kinderen, mevrouw?”

„Twee, meneer; een jongen en een meisje van zes en vier jaar,” antwoordde Ella glimlachend. „Maar er is nog een jonger zusje van me in huis, die toezicht op hen houdt, begrijpt u.”

„Ah, juist, ik herinner me dat u eens sprak over een wees, ja, ja...”

Het klonk erg verstrooid en er lag duidelijk onrust in Brand's blik. Plotseling haalde hij diep adem. „Ik hoop dat u het mij niet kwalijk zult nemen, maar ik had ook een verzoek,” hernam hij. „Een verzoek, meneer?” vroeg Ella verbaasd.

Brand slikte iets weg. „Ja. Wilt u mij toestaan uw kinderen vanavond een kleine surprise te zenden?”

Ella kleurde. Brand's inval verheugde haar en deed haar tegelijk pijnlijk aan. Zijn verzoek bewees dat hij toch niet zoo geheel onverschillig was voor haar persoonlijke omstandigheden, als zij altijd gemeend had. Maar de gedachte dat het voorschot hem op dien inval had gebracht deed haar zeer en joeg een schaamteblos naar haar wangen. Toch kon zij hem het verzoek niet weigeren. Een weigering zou hem kwetsen, wyl hij de reden ervan waarschijnlijk niet eens begrijpen zou. Diep ademhalend, herstelde zij zich van haar verwarring.

„Ik dank u vriendelijk voor die attentie, meneer,” antwoordde zij met meer hartelijkheid

Straatje in Gerona (Spanje).

in haar stem dan zij zich bewust was. Zij zag Brand opnieuw verlegen worden en vervolgde haastig: „Ik accepteer uw goedheid op voorwaarde dat u het niet te kostbaar maakt. De kinderen zijn in het geheel niet verwend, begrijpt u.”

Brand glimlachte. „Ik beloof u een bescheiden gebruik te zullen maken van uw toestemming, mevrouw,” antwoordde hij. Met een lichte buiging trok hij zich terug in het privékantoor.

Ella bleef eenige seconden roerloos staan. Er was iets in de houding van Brand dat haar vreemd was. En dat haar onrustig maakte en tegelijk roerde. Zij begreep hem niet, maar zichzelf evenmin. Wat zocht zij eigenlijk in dat plotseling opgekomen blijk van goedhartigheid? Was het zoo iets verwonderlijks, als een patroon een gewaardeerd medewerkster een verrassing bereidde met Sint Nicolaas? Welneen immers! Hoogstwaarschijnlijk verbood hem zijn kiesch gevoel haar zelf een geschenk te geven en was hij op deze gedachte gekomen om zijn waardeering tot uiting te brengen.

Ella scheurde vlug een blaadje van een bloc-note af en schreef een kwitantie.

„Ontvangen: tien gulden; voorschot op salaris. E. v. Doornik-Kummers.”

Zij nam een briefje van tien uit de kas en voegde de kwitantie bij de kasstukken. Vijf minuten later verliet zij opgewekt het kantoor, verheugd in het vooruitzicht van een gezelligen middag en avond met de kinderen. En brandend nieuwsgierig naar de surprises, die Brand voor hen in petto hield.

Brand zat 's middags voor zijn bureau over Ella's sollicitatiebrief gebogen.

„Ik ben dertig jaar oud en sinds twee jaar weduwe. De zorg voor het levensonderhoud van mijn gezin noodzaakt mij, opnieuw naar een betrekking uit te zien. De verzorging van mijn kinderen behoeft volstrekt geen beletsel te zijn, om mij met volle toewijding en onverdeelde aandacht aan mijn werk te wijden; de huishouding wordt namelijk door mijn zuster waargenomen...”

Brand verzette zich op zijn stoel. Zijn blik dwaalde onrustig door het privé-kantoor. Sinds het oogenblik waarop Ella's verzoek om een voorschot hem een vaag begrip had gegeven van haar

financieele moeilijkheden, was hij uit zijn evenwicht geraakt. Haar zorgen drukten hem alsof het zijn eigen waren. Hij had nooit een vermoeden gehad van die moeilijkheden en achteraf verbaasde hij zich daar nu over.

Met een blik op de klok stond hij op. Langzaam begon hij het kleine vertrek rond te lopen. Hij voelde zich verward in een raadsel dat hem zijn rust ontnam. Sinds het vertrek van zijn medewerkster was er een diep en innig verlangen in hem gegroeid naar iets, waaraan hij geen naam wist te geven. En dat hij nog nooit eerder had gekend. Maar het was zoo verwonderlijk vreemd en ontroerend, dat hij zichzelf plotseling heel anders zag. Het leek wel alsof er daar binnen iets was opengegaan, dat tot nu toe voor hem zelf zorgvuldig gesloten was gehouden.

Brand fronste de wenkbrauwen. Hij hield niet van die innerlijke complicaties. Zijn leven gleed heel rustig heen. Zeer eenzaam weliswaar, maar dat strookte met heel zijn natuur. Liefde of vriendschap had hij nooit gekend. Hij had er ook nooit behoefte aan gevoeld. Dat was misschien de schuld van de opvoeding, waarmee een eenzelvige tante hem het leven had ingezonden. En die hem een lichten angst had ingeboezemd aan 't innerlijk van anderen te raken of er zich aan te verbinden.

Buiten in de stille straat schooierde rumoerig een troepje jongens voorbij: „Sinterklaasje bi-is-schop, met je hooge mû-uts op...”

Er werd lang en nadrukkelijk op de schel gedrukt. Het klonk als een alarm en het alarmeerde inderdaad een nieuw gevoel. Hij dacht aan de twee hem onbekende kinderen van Ella en wierp een rijksdaalder naar beneden. Er steeg een waar krijgsgelui van de straat op. Hij moest er om lachen, hoewel hij een vaag besef had, dat zijn vrijgevigheid een paedagogisch funesten invloed moest hebben op deze tierende schooiersbende.

Tien minuten later verliet Brand het kantoor. Het was mooi, zonnig Decemberweer en in de binnenstad heerschte een gezellige drukte, die een melancholieke stemming in hem wakker riep. In een groot speelgoedmagazijn deed hij zijn inkoop. De luidruchtige vrolijkheid van de talrijke koopers werkte aanstekelijk. Hij voelde zich

temidden van al die heerlijkheden van de jeugd zelfs weer jong worden. En in allen ernst liet hij zich het geheimzinnig mechanisme van een vliegboot uitleggen.

Eenmaal weer buiten viel de innerlijke vereenzaming echter als een domper op zijn verjeugdigd enthousiasme. Menschen repten zich met blijde gezichten door de winkelstraten. En de heele wereld rond hem scheen vervuld van prettige verwachtingen. Hij voelde zich verloren tusschen al die vreugdige mensen. En in zijn hart leefde een hongerend verlangen naar gezelligheid en intimiteit.

Weggedoken in een schemerig hoekje van het restaurant, waar hij gewoon was te dineeren, dacht hij aan Ella. Aan haar zorgelijk ingezakte schouders en aan haar oogen, waaruit de lachende twinkeling voorgoed verdwenen scheen. Als in een visioen zweefde haar gelaat op hem toe. Zij keek hem aan met een blik vol verwachting en om haar mond gleed een glimlach, die een belofte inhield van stil geluk. De hallucinatie was zoo bedrieglijk, dat hij streelend zijn hand naar het gelaat uitstreckte....

Brand stond diep ademhalend op. Hij wist plotseling wie dat hongerend verlangen naar het intieme geluk, waarvan zijn opvoeding hem vreemd had, in hem had opgewekt. En hij begreep ook dat er maar één vrouw in de wereld was, die dit verlangen stillen kon. Zijn hart dreef hem naar haar toe en toen hij het restaurant verliet, richtte hij bijna werktuiglijk zijn schreden naar de stille buitenwijk, waar Ella woonde.

Luid ging de bel in de gang over.

„De surprises van meneer Brand,” juichte Rie, van haar stoel opspringend. Zij snelde de kamer uit en opende de deur. Er stond een auto voor de woning, waaruit haastig een zwaar-gebaarde Sint Nicolaas te voorschijn kwam. Zij schrok ervan en riep Ella in de gang.

Sinterklaas zette een paar dozen en pakken neer en prevelde verontschuldigend, dat hij haast had, omdat er nog meer klanten wachtten. En hij verzocht vervolgens of mevrouw het maar bij één liedje wou laten.

Ella voelde zich blij als een kind. Haar hart

werd warm bij de gedachte, dat de kinderen deze verrassing aan Brand te danken hadden. Binnen in de kamer nam zij Frans en Miep op haar schoot. „Sint Nicolaas is hiernaast, dadelijk komt hij binnen,” juichte zij enthousiast.

De kinderen werden bleek van schrik, maar Rie begon luid te zingen.

„Zie de maan schijnt door de boomen,
Makkers, staakt uw wild geraas,
Het heerlijk avondje is gekomen,
Het avondje van Sinterklaas....”

Plechtig schreed Sint Nicolaas binnen. Hij gaf den kinderen een hand en vroeg naar hun namen. En nadat hij hen vermaand had, gehoorzaam te zijn, liet hij zijn zwarten knecht de pakken en dozen binnenbrengen en nam afscheid. Het bezoek had slechts eenige minuten geduurd, maar de schitterende oogen van de kinderen bewezen hoe opgetogen zij waren.

„Toch aardig van dien meneer van je,” vond Rie, de surprises op tafel plaatsend.

Ella knikte slechts, de gedachte aan Brand maakte haar plotseling stil. Rie was bedrijvig bezig met uitpakken. Er kwamen een vliegboot te voorschijn en een mecanodoos, een paar auto's en een garage.

„Voor Broer,” was er een briefje bij geschreven. Ella herkende Brand's schrift.

Miep werd verrast met een heel poppenhuis-houden. De pakjes bevatten een paar dozen lekkernijen, voor elk van de kinderen een. En voor Marie was er een boterletter bijgevoegd.

„Voor jou niets, Ella,” merkte Rie op, de pakken nog eens nakijkend.

„Nee, natuurlijk niet, wat denk je? Meneer Brand heeft genoeg kiesch gevoel om te begrijpen, dat een geschenk me in pijnlijke verlegenheid zou brengen,” viel Ella uit.

Haar stem klonk zoo verontwaardigd, dat Rie verbaasd opkeek. „Hemellief, wat val je uit. Nu, ik bedoel er niets kwaads mee, hoor. Ik zou het heelemaal niet gek vinden, als een patroon me verraste met Sint Nicolaas.”

Ella gaf er geen antwoord op. Zij had zichzelf betrapt op een oneerlijkheid. Diep in haar binnenste voelde zij zich teleurgesteld. Zeker, kiesch gevoel moest er Brand van hebben weerhouden, ook haar met een surprise te verrassen. Maar zou het nu heusch zoo erg zijn geweest, als hij met een

kleinigheid van zijn sympathie had doen blijken? Men kon zooiets toch niet bepaald kwetsend noemen?

Stil ruimde zij den papierrommel op. De juichende stemmen der kinderen hinderden haar en zij zocht de eenzaamheid van haar slaapkamer op om tot zichzelf te komen. Op den rand van haar bed gezeten, dacht zij na. Over Brand en over zijn vreemde verlegenheid van 's morgens, die iets in haar aan het trillen had gebracht. Zij vond het gek, maar Brand verscheen haar thans heel anders dan vroeger. Veel vertrouwder, meende zij. Hoewel zij zich niets, geen woord of blik herinnerde, waaruit ook maar de minste toenadering af te leiden viel.

Zij begon spottend te lachen. Waar dacht zij toch aan, wat bezielde haar? Was het niet dwaas, hier als een jong meisje te gaan zitten droomen? Het leven was immers voor haar vervuld, zij had er voor zichzelf toch niets meer van te verwachten of te hopen? Meende zij soms, dat Brand verliefd op haar was, omdat zij hem 's morgens even had zien blozen? Dwaas was zij, de man had zich natuurlijk pijnlijk getroffen gevoeld, toen zij hem om dat voorschot vroeg.

Het gejuich van de kinderen leidde weldadig haar gepeker af. Zij begaf zich naar beneden en zette zich bij hen op den grond. In de intieme sfeer van haar gezin vond zij zichzelf terug. Hier was haar plaats, bij de kinderen. In hun bezit lag de vervulling van haar liefste verwachtingen en zoo lang zij hen behouden mocht, had zij niets meer te wenschen.

Frans sloeg zijn armen om haar hals. „Was dat nu de echte Sint Nicolaas, mams?” vroeg hij.

Ella drukte hem innig tegen zich aan. Het stilde even dat vreemde hongerige gevoel, dat bijna onmerkbaar in haar hart geslopen was. „Ja, dat was de echte, lieveling.”

„En waarom heeft hij u niets gegeven?” vroeg de jongen met gefronste wenkbrauwen.

„Omdat mama groot is, begrijp je wel? Sint Nicolaas is er alleen voor kleine kinderen. Groote menschen spelen toch niet meer met speelgoed?”

Er werd plotseling gebeld. Het klonk heel zacht, alsof de bezoeker of bezoeker er slechts aarzelend toe overging.

„Daar komt Sint Nicolaas terug,” juichte Frans.

Rie ging opendoen. Zij keerde in de huiskamer terug met een heel verwonderd gezicht. „Hier is

meneer Brand, Ella,” zei ze met oogen als vraagteekens.

„Meneer Brand?” Ella sprong verschrikt op. Zij had onwillekeurig de hand op het hart gelegd, alsof zij zoo het onstuimig kloppen ervan hoopte te kunnen bedwingen. Haar blik viel in den spiegel. Zij was heel bleek en haar lippen trilden. Meneer Brand.... wat kwam die hier doen?.... Zij dacht plotseling aan de surprises....

Met een kuchje kwam zij tot zichzelf. „Houd de kinderen even rustig, Rie,” verzocht zij haastig.

Zij ging de gang in. Bij de deur stond Brand, even bleek als zij, en met een zenuwachtigen trek op zijn gelaat. In zijn houding lag iets jongensachtigs, dat haar plotseling verlegen maakte.

„Meneer Brand.... wat een verrassing,” viel zij gedwongen levendig uit. „U komt u zeker eens overtuigen, hoe gelukkig u de kinderen hebt gemaakt. Mag ik u dan verzoeken de huiskamer voor lief te nemen? Vóór brandt geen kachel, begrijpt u?”

Met een hartelijk gebaar reikte zij Brand de hand. En tot haar groote verrassing hield hij die vast. Zijn gelaat wisselde snel van kleur en hij richtte zijn zoekenden blik op een wandbord.

„Mevrouw, ik weet niet of dit onverwacht bezoek misschien niet heel pijnlijk voor u zal blijken te zijn,” begon hij diep ademhalend. „Mag ik er daarom de voorkeur aan geven hier te spreken? En wilt u mij beloven, als het noodig blijkt, dit bezoek geheel te vergeten?”

„Ik.... ik begrijp u niet, meneer,” stamelde Ella verward. Deze inleiding was zoo vreemd, dat zij geheel van haar stuk was gebracht.

„Ik bedoel.... onder zekere omstandigheden zou u zich genoodzaakt kunnen achten, uw betrekking vaarwel te zeggen. Dat hangt echter geheel van uw eigen beslissing af. Wilt u mij voor ik spreek beloven, dat alles zal blijven, zooals het tot nu toe is geweest?”

Nu begreep Ella hem. Zij sloot even de oogen. „Ja, dat beloof ik,” antwoordde zij bijna fluisterend.

Brand slaakte een zucht van verlichting. „Ik heb urenleng rondgedwaald, mevrouw,” hernam hij. „Het is Sint Nicolaasavond, het feest voor den huiselijken kring. De eenzaamheid heeft mij tot een man gemaakt, die hongerig is naar een weinig levensgelijk en huiselijke gezelligheid. Zou u mij iets van uw overvloed willen meedeelen? Ik eisch geen ruime plaats op in uw hart, maar ik verlang wel dat zij blijvend zal zijn....”

Ella's hand beefde. Er golfde een zachte ontroering in haar op, die haar heerlijk veilig en weldadig aandeed.

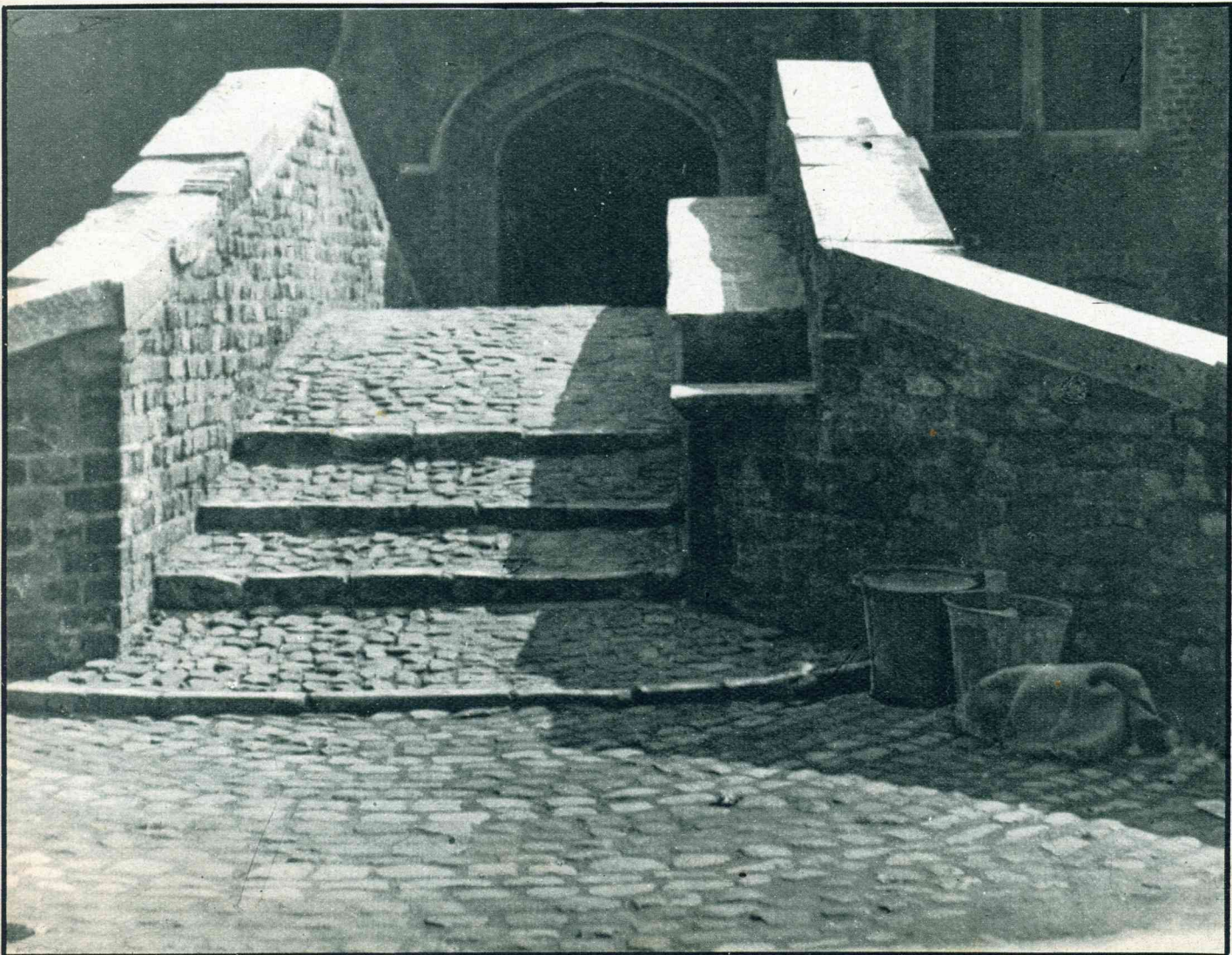
De ontroering belette haar onmiddellijk antwoord te geven. Maar zij trok haar hand niet terug en dat gaf Brand de moed haar aan te zien. In haar blik lag een liefkoosing en om haar mond gleed een glimlach, die hem alles beloofde waarnaar zijn eenzaam hart gehongerd had.

„Ik dank je,” zei hij geroerd. En met een gelukkigen lach zijn arm om haar heen leggend, voegde hij eraan toe: „Je weet niet hoeveel je me geeft, maar ik zal trachten het te verdienen, Ella.”

„Sta eens op, kindertjes, we krijgen bezoek,” riep Ella even later, de deur van de huiskamer openend.

Frans liet een juichkreet hooren. „Is het weer Sint Nicolaas, mams?”

Ella lachte; een diepen, ontroerden lach, die zoo uit het hart opwelde. „Nee, lieveling, Sint Nicolaas is het niet. Het is iets waarop ik niet meer gehoopt had: een surprise voor mama.”

Brugge: de brug naar de Dekenij.

Sint Nicolaas in zijn

Dat Sint Nicolaas uit Spanje komt, dat hij 'n stoomboot bezit en 'n uitstekend paardrijder is, weten we allemaal. Dat Pieterman bij hem in dienst is, en zoowel zijn secretaris als zijn manusje van alles is, weten we ook. En dat het gereden is met den eerbiedwaardigen bisschop op goeden voet te blijven, is ons van kindsaf ingeprent.

„Als je je bord niet netjes leeg eet, rijdt Sint vannacht niet,” waarschuwden onze vaders en moeders, en dan aten we „tegen de klippen op”, zooals dat heet, want niemand wilde de kans loopen den volgende morgen 'n leegen schoen onder den schoorsteenmantel te vinden — of wat nog erger was: een schoen met een roe erin. Sint belooft de brave kinderen en de stouten krijgen niets. Maar het is niet waar, dat de ondeugenden mee naar Spanje moeten, waar dan peperkoek van ze gebakken zou worden. Dat zijn maar praatjes. Laten we altijd goed onthouden, dat de Sint 'n goed-heilig man is en geen kleine-kinderenbeul. Er zijn natuurlijk altijd mensen, die zeggen, dat ze niet aan Sinterklaas gelooven. Maar dat dit maar opsnijderij is, bewijst wel, dat ze toch maar wat graag de cadeautjes, die hij stuurt, aannemen. O, zoo. Sint Nicolaas bestaat wel. We hebben hem zelf de vorige week gezien en gesproken en hij heeft voor ons blad geposeerd.

Iedereen weet te vertellen wat de Sint uitvoert, terwijl hij in Nederland is. Zijn gangen worden dag en nacht nagegaan. Maar wat doet de heilige man eigenlijk wanneer hij thuis is? Om dat te weten te komen en zoo tevens eens en voorgoed een eind te maken aan het verhaaltje, dat Sint Nicolaas maar een verzinsel is, zijn wij naar Spanje gereisd en hebben den Sint opgezocht. Per vliegtuig begaven de fotograaf en een redacteur zich naar Parijs naar Barcelona. Vandaar per trein naar Madrid en dan met den omnibus naar Toledo, waar

het fraaie buitenverblijf van Sint Nicolaas „Surprisos” ligt.

Het is een mooi, wit gebouw, van alle moderne gemakken voorzien. Achter het huis is een particulier vliegveld; de machine, de S.N. 32, was juist in de reparatie, en op het veld graasden nu twee en dertig schimmels, die in den loop der jaren Sint Nicolaas over de daken hadden gedragen en nu, min of meer kreupel, op wachtgeld waren gesteld. De Sint wuifde ons van zijn balkon toe. De deur werd opengedaan door een aardig piccolo-Pietermannetje, een jonger broertje van den bekenden grooten Pietermanknecht, en hij begroette ons met een opgewekt: „Ha, los Redactores,” hetgeen zooveel zeggen wil als: „Daar heb je die kerels van de pers ook.” De ondeugende jongen, die het „os” wel een beetje opvallend beklemtoonde, bracht ons naar de particuliere vertrekken van Sint Nicolaas. De bisschop sprak vloeiend Nederlandsch en gaf onmiddellijk een treffend staaltje van zijn sterk geheugen door ons na de eerste begroeting te vragen:

„Bent u niet dat jongetje, dat zo vreeselijk jokken kon?”

„Ja, Sint,” moesten wij beschaamd erkennen.

„Zoo, en hoe is 't er nou mee?”

„O, best, Sint.”

„Hij laat 't nou drukken,” merkte de fotograaf op, maar Sint zette hem aanstonds op zijn nummer door den cameraman toe te voegen: „En was

u niet dat ventje, dat eerder pils dan melk kon zeggen?”

Zoo werden wij aanstonds op ons gemak gebracht. Terwijl Sint een flesch heerlijken Spaanschen wijn ontkurkte, zeide hij: „En wat willen de heeren eigenlijk? Toch geen interview? Ik weet heusch niets bijzonders te vertellen.” En de oude man bloosde als 'n jubilerende Nederlandsche tooneelspeelster.

„Vertelt u ons maar wat uit uw veelbewogen leven,” spoorden wij den bescheiden weldoener aan.

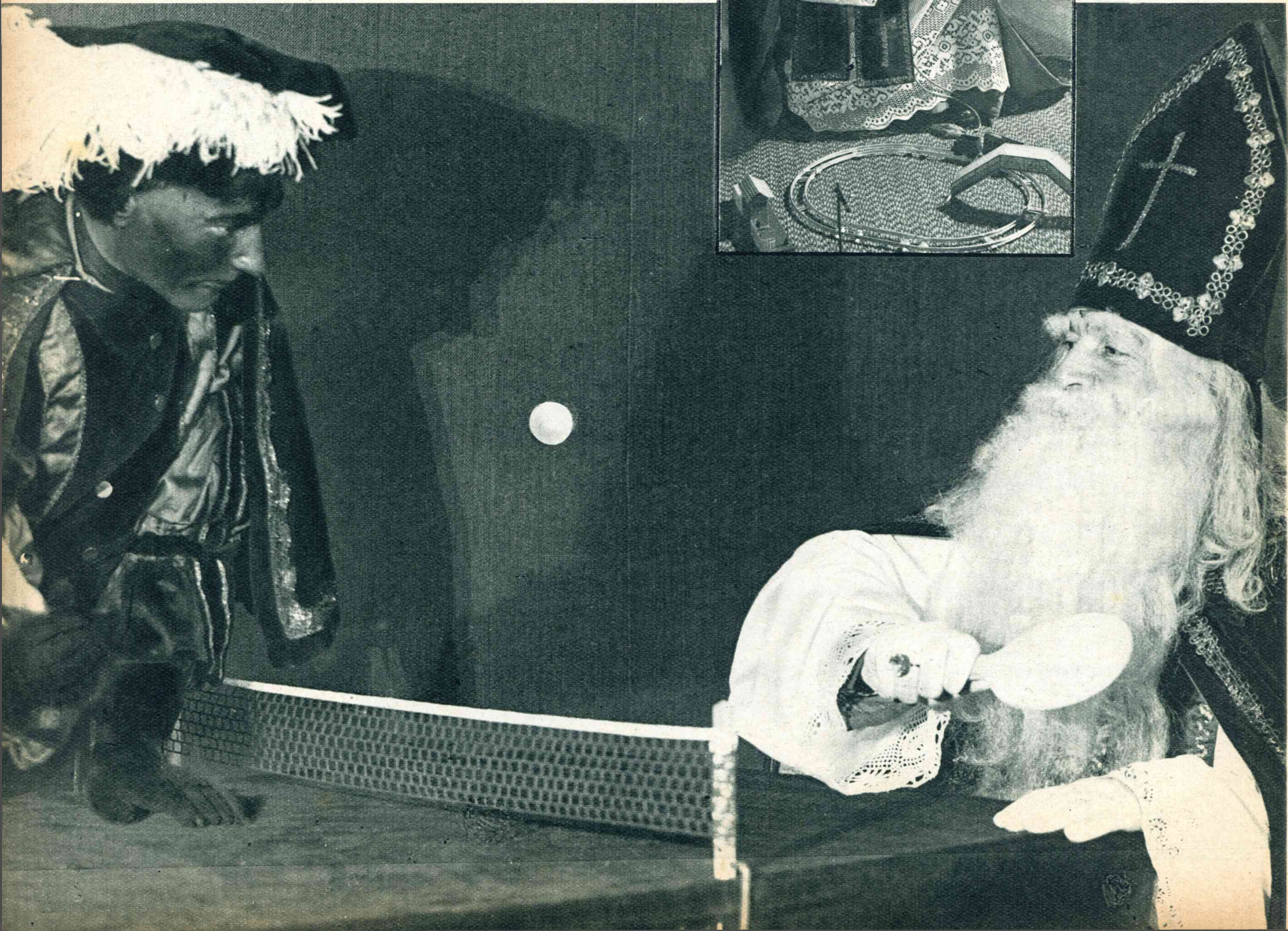

Tot de taak van Pieterman, wanneer hij in Spanje is, behoort, behalve knopen aanzetten, inschenken en den schimmel verzorgen, ook 't poetzen van den staf.

Sint en Pieterman bij een ongedwongen partijtje ping-pong.

Sinterklaas levert geen speelgoed af zonder 't eerst zelf geprobeerd te hebben.

vrijen tijd

Hij bleef nadenkend zwijgen.

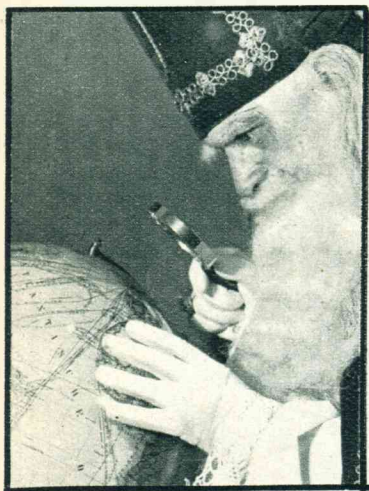
„Vertelt u bijvoorbeeld eens, waar u mevrouw Sint Nicolaas voor het eerst hebt ontmoet,” hadden wij bijna gezegd, maar gelukkig gaf de fotograaf ons nog bijtijds een trap tegen de schenen.

„Ja, u zult me niet geloven” — aldus begon de Sint eindelijk — „maar ik ving mijn loopbaan aan als... Sint Nicolaas. Ik ben nooit anders geweest; ik heb nooit anders willen zijn, en ik ben vastbesloten het te blijven. Laat anderen in de politiek gaan, zaken drijven of op een andere manier hun ellebogen gebruiken om te slagen in het leven, ik heb geen anderen wensch dan Sint te zijn, en als Sint hoop ik mijn laatste snik te geven. Maar laat ik niet weemoedig worden.

Daar heb ik geen tijd voor. Mijn dagen zijn zeer bezet. U denkt misschien, dat ik het alleen druk heb in den Sint Nicolaastijd. Ach, senor, dat is maar een praatje. Hier, deze kast, waar u met uw rug tegen zit, bevat zeventien miljoen, achthonderdduizend en drie en twintig alfabetisch gerangschikte namen van kinderen over heel de

dus een beetje op-
letten, de groote
autowegen te ver-
mijden. Het vorige
jaar hebben mijn
vereerders mij een
Hispano Suissa
aangeboden, maar
geef mij maar „nort-
sikos”, zooals we
hier zeggen. Mijn
stoomboot ligt op
den Taag. Ik ben er
heel tevreden mee,
al is het er dan
eentje met van die
ouderwetsche
schepraderen. Wat
mij veel moeite be-
zorgt, is de mo-
derne huizenbouw
in uw land. Gister-
avond om half een
was ik nog bezig
het wereldbekende
handboek van Pro-
fessor Dr. v. d. Pijp
„De nieuwe schoor-
steen en zijn be-
teekenis voor de
democratie” te be-
studeeren.”

„Maar, Sint Ni-
colaas,” vielen wij

Sint Nicolaas zoekt op den wereldbol het kleine Nederland, waar hij intuschen al heen gereisd is.

wereld. Daarop staan alle goede en slechte daden aangeteekend. Ik doe dat persoonlijk. Dag en nacht ben ik in touw. Ik durf zeggen, dat, op een enkele uitzondering na, geen redacteur zoo hard moet werken.

Denkt u dan eens even na, wat een zorg het inkoopen meebrengt van al 't speelgoed, dat ik verdeelen moet. (Weliswaar heb ik ernstige effectenverliezengelingen, maar ik bezit toch nog genoeg om met weldoen voort te gaan). Iederen dag zitten er reizigers met treintjes, mecano-doozen, poppen en wat al niet meer, te wachten om mij te spreken. En lang van stof, dat die mensen zijn. Al zeg ik honderdmaal: „Senor, schietopos,” hij blijft, tot ik wat van hem heb gekocht. Al het speelgoed probeer ik eerst zelf; dan blijf je een beetje van de moderne techniek op de hoogte.

Gemiddeld lees ik verder, bij dag en nacht, honderdtachtig prentenboeken. Ik heb geen tijd om mijn weekblad „Toledo in Beeld” bij te houden, ik lees maar prentenboeken. Misschien is het aardig, dat u er bij vermeldt, dat deze op eigen ateliers worden geschreven en geïllustreerd. Ik heb tachtig schrijvers, tweehonderd vertalers en dertig teekenaars in dienst.

Een belangrijk werk, dat ik ook persoonlijk moet verrichten, is het vaststellen van mijn jaarlijksche reisroute. Ik reis hoofdzakelijk per paard en moet

In verband met den modernen woningbouw moet St. Nicolaas een afzonderlijke studie maken van de schoorsteenconstructies.

moeilijk afscheren), dus geef ik het maar aan Pieterman. Weet u waar ik verzot op ben?”

„Op speculaas,” raadden wij.

„Kan ik niet zien. Nee, op een bedaard spelletje patierce”. Nadat Sint eenige malen welwillend had geposeerd, vervolgde hij: „En nu, heeren, zal ik u mijn paleis eens laten zien.” Sint ging ons voor en toonde ons zijn heel „bedrijf”, mogen wij wel zeggen. Wat een organisatie, wat een magazijnen, wat een administratie, en wat moet Sint weinig last van de crisis hebben. Wij betraden ook een der balcon, vanwaar men een fraai uitzicht heeft op het Spaansche landschap. „Die gebouwen links,” wees Sint Nicolaas, „zijn de speculaasfabrieken, die loodsen daarachter zijn

hem met onge-
veinsde bewonde-
ring in de rede,
„slaapt u dan niet
en gunt u zich nooit
eenige ontspan-
ning?”

„Slapen? Ach, wat komt daar practisch van. Ik slaap in mijn vacantie, die ik met Ficterman doorbrengte..., maar dat houd ik liever geheim. Ik vlieg er altijd heen. Ontspanning? Ik koop wel eens een enkele maal een kaartje voor een stierengevecht, maar het is onmogelijk incognito te blijven (ik kan m'n baard toch

de roe-opslagplaatsen en in de verte ziet u nog juist de omtrekken der banketlettermijnen.”

„En de marsepein?” vroegen wij ijverig, met het notablokje in de hand en de potloodpunt op de lippen.

„Hieronder,” wees Sinterklaas.

Verbaasd blikten wij neer in het prachtige park, met zijn eeuwenoud geboomte.

„U denkt dat het beuken en palmen zijn! Maar dat lijkt maar zoo. Ik zal u een geheim verklappen. De heele natuur hier, zoover u zien kunt, is marsepein. Het is hier eigenlijk een reusachtige marsepeinwekerij, ruikt u de zoetelijke lucht niet? Ik weet wel, dat de echte natuur mooier is, maar de menschen zouden toch raar staan te kijken, als er geen marsepein meer werd geteeld.”

„Tjeetje, wat interessant,” konden wij ons niet weerhouden te zeggen.

„Hebt u nog meer van die bijzonderheden?” vroeg de fotograaf.

„Ca mee,” zei Sint gemoedelijk. Door onderaardsche gangen bracht hij ons bij de safe. „Klop es tegen die enorme deuren,” zei Sint Nicolaas.

Wij deden het, maar zonderling genoeg was onze klopp niet te hooren. We bonsden tegen de deuren, geen geluid.

„Taai-taai, twintig meter dik,” triomfeerde Sint en hij knipoogde.

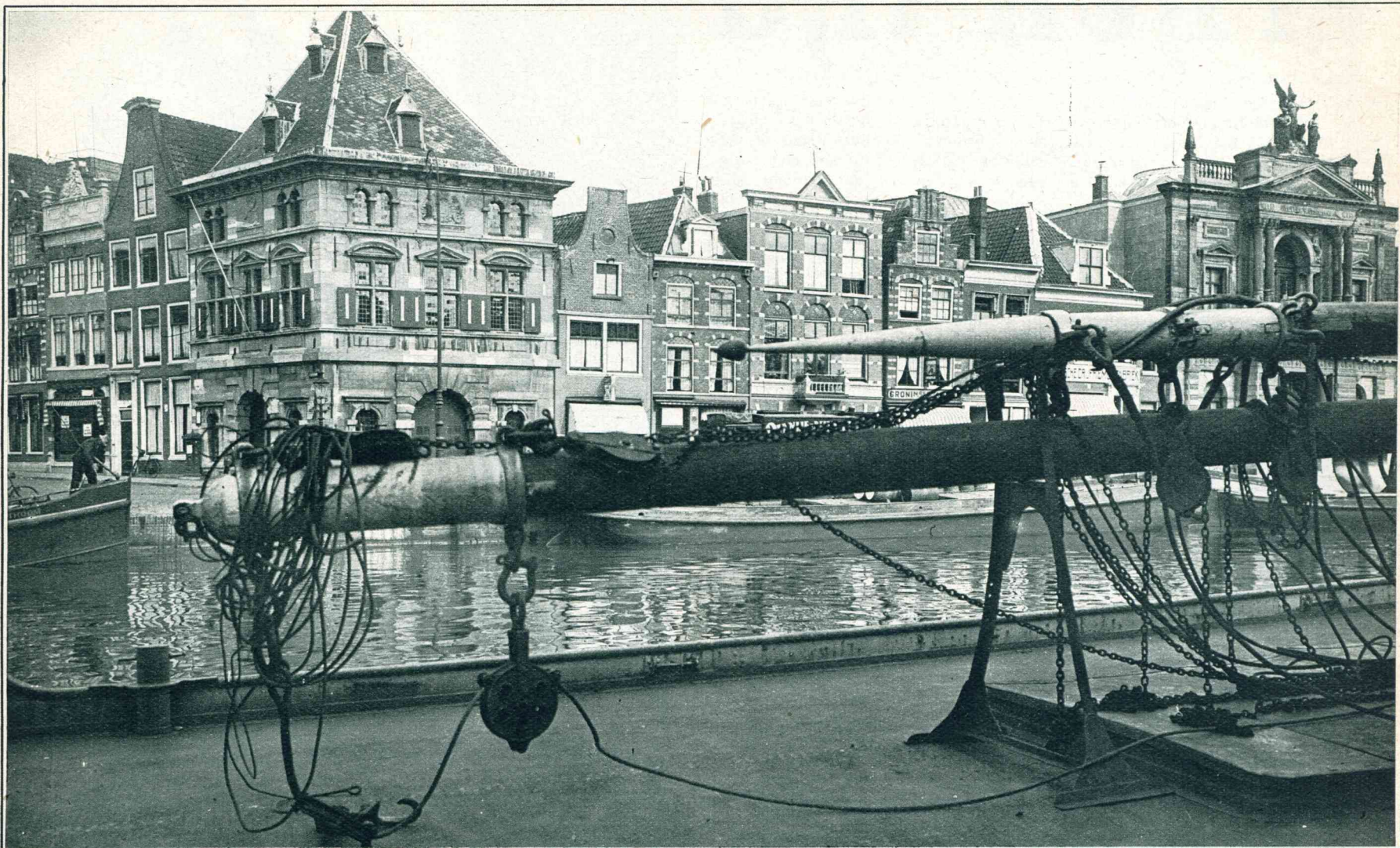
Sinterklaas liet ons zelf uit en terwijl hij zijn vinger met kostbaren amethyst voor onzen neus heen en weer schudde, vermaande hij: „Het niet te bont maken in uw artikel, hoor. Altijd de waarheid zeggen, hoor, heeren.”

Wij beloofden het en vertrokken na vele buigingen. Bij het hek van den tuin kwam Pieterman ons nog achterna hollen: „Sint Nicolaas vraagt of hij een afdrukje kan krijgen van de foto's voor zijn album.”

„Natuurlijk,” zei de fotograaf en hij gaf Pieterman de sigaar, die hij zelf niet bliefde.

Sint's liefste ontspanning: een spelletje patience.

Haarlem: Het Waaggebouw en het Teyluseum aan het Spaarne.

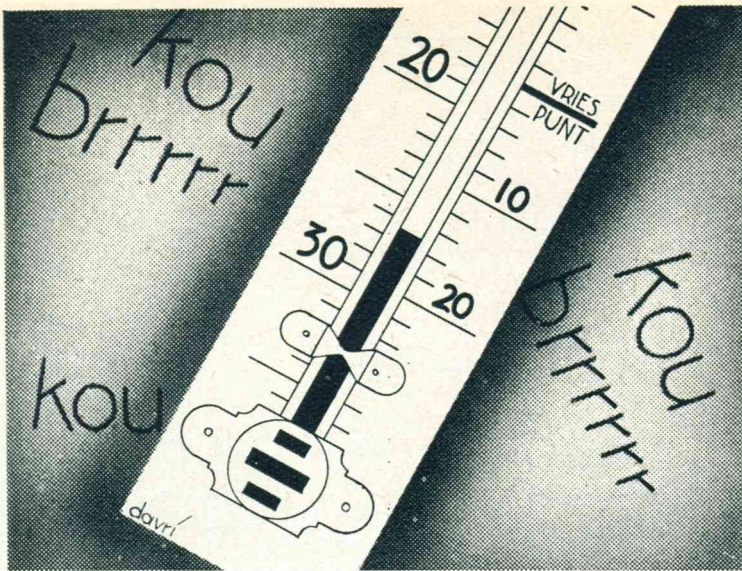
Noord-Hollandsche STEDEN

Medemblik: hoekje aan de Westerhaven.

De binnenplaats van het Oude Weeshuis, thans tehuis voor ouden van dagen, te Medemblik.

brrrr, kou! er komt kou —
er komt veel en erge kou.

- wapent u, zoodat u gereed bent als de kou er is, laat u niet overvallen.
- koopt een forty four winterjas of ulster, die zal u afdoende beschermen.
- we hebben een pracht collectie, u zult moeite hebben om uw keus te bepalen, want de een is nog mooier dan de ander.
- bovendien bedraagt de prijs van forty four gemaakte heerenkleeding thans slechts f 37.50, ook voor corpulente figuren.

- 37.50 voor ulsters
- 37.50 voor winterjassen
- 37.50 voor najaarscostuums
- 37.50 voor blauwe en zwarte costuums
- 37.50 voor smokingcostuums
- 37.50 voor rokcostuums
- 37.50 voor jacquetcostuums
- 37.50 voor colbert en vest en gestreepte pantalon
- 37.50 voor regenjassen

n.v. the house of quality

forty four

amsterdam • den haag • rotterdam
leidschestr. 7 groenmarkt 24 noord blaak 85

IMPERIALE in prijzen v. 25, 60 ct.
fl. 1.- fl. 1.30 fl. 1.75 fl. 2.30 fl. 3.30.
VERITABLE in prijzen v. 25, 50, 80 ct.
fl. 1.- fl. 1.30 fl. 1.50 fl. 1.90 fl. 2.50.

Wat zal ik geven?

Boldoot's nieuwe Sint-Nicolaas collectie geeft U het antwoord op Uw vraag. Doe een keuze uit dien rijken overvloed van smaakvolle etuis en sierlijke flacons gevuld met de edele, echte Eau de Cologne Boldoot. Ook gecombineerd verpakt met Boldoot's geurige Toiletzeep. In elken prijs die U wilt besteden biedt Boldoot U iets moois en goeds.

De eeuwenoude reputatie van het huis Boldoot geeft Uw geschenk cachet. Daarbij zijn 't allen nuttige geschenken en dat maakt zoo'n Boldoot-geschenk in dezen tijd dubbel welkom.

Eau de Cologne Boldoot

Het Geschenk voor Jong en Oud

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

Onze abonné's

worden er op attent gemaakt dat zij, die voor een eventuele uitkeering ingevolge onze

Gratis Ongevallenverzekering

in aanmerking wenschen te komen, op tijd hun abonnementsgeld voldaan moeten hebben. Eenieder drukken wij dus op het hart zich steeds regelmatig hiervan te kwijten opdat wij den gegadigden, die zulks zouden hebben nagelaten, geen teleurstelling behoeven te bereiden.

RADIO TOESTELLEN

met ingebouwde Electro-Dynamische luidspreker, pracht geluid, uiterst selectief, pick-up aansluiting, prijs slechts /125.— Aansluitingskosten /20.— Huurkoop /7.50 p. maand. Vraag catalogus No. 93

N.V. HEES & CO., HAARLEM
Kruisstraat 33

Adverteeren
doet verkoopen!

DAMES!

Denkt er aan, de
MODE-ALBUMS

Winterweelde

VLIEGEN WEG!

Schaft U dit kostbaar werk, 't welk U als premie kunt krijgen voor slechts 50 cts., alsnog aan, bij onzen bezorger of agent, vóór het te laat is!

Sterk en soepel

ONOVERTROFFEN NEDERLANDSCH FABRIKAAT

Terwijl ie
standig
bijvoort
kwartie
is daarv
te bespe
dam melkwit. De
voertuigen, zijn ne
ren tot gestalten u
op een mistigen da
heid wordt gedemp
het mist, is het of
om bescheidener e
te gaan. Het verke
mistwanden, die o
aanmerkelijk stille
die hardnekkig vol
haar invloed doet
drukken en op onz
tijds. Als men de t
dat er méér dan e
opmerking. Maar g

← Ons oude raadhuis

Toetend

MISTIGE DAGEN

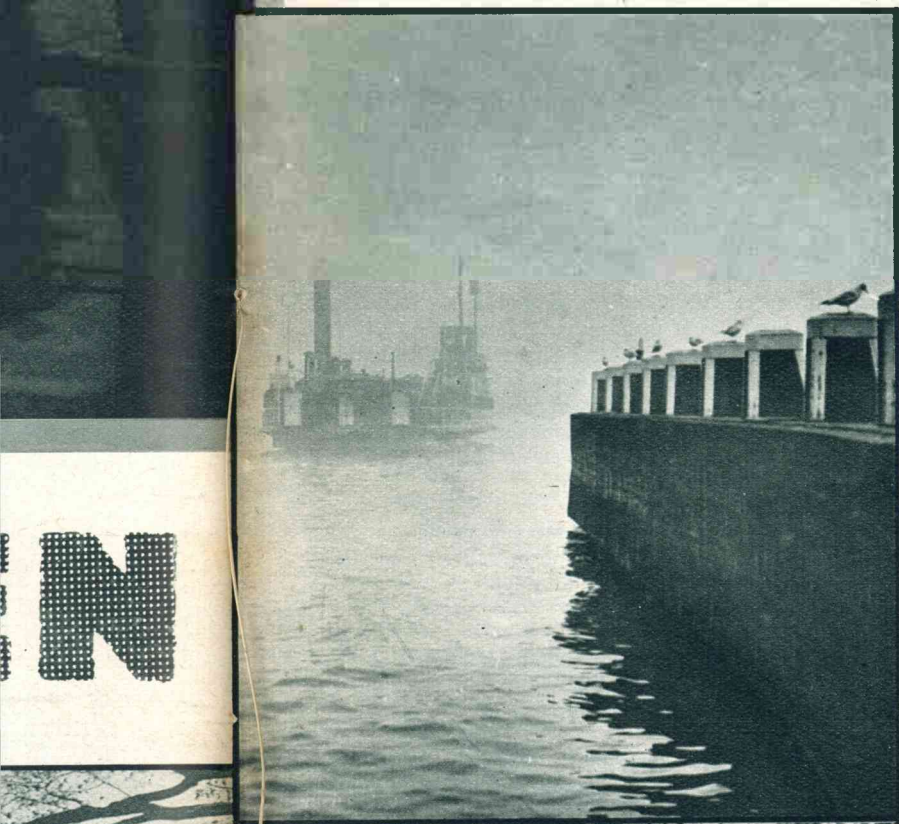
Mist, stoom, een belletje, welks geluid gesmoord wordt, een onbewaakte overweg — en dat alles midden in Amsterdam-West — allemaal redenen om goed uit te kijken.

Witte nevels hangen over de Vondelparkvijvers.

Terwijl iedere wijk van Amsterdam in normale omstandigheden haar eigen kleur heeft — vergelijk bijvoorbeeld maar eens de Jordaan met het Apollokwartier, of de grachtengordels met den IJkant — is daarvan op sommige dagen van het jaar niets te bespeuren. Dat zijn de mistdagen. Dan is Amsterdam melkwit. De boomen, gebouwen, menschen, bruggen, voertuigen, zijn nevelig en onduidelijk en schijnen te behooren tot gestalten uit een schimmenrijk. Niet alleen verliest op een mistigen dag de stad haar kleuren, ook haar vroolijkheid wordt gedempt en haar geluiden worden gesmoord. Als het mist, is het of de menschen de gelegenheid aangrijpen om bescheidener en minder luidruchtig dan anders hun weg te gaan. Het verkeerslawaaï verbrijzelt onhoorbaar tegen de mistwanden, die overal zijn opgetrokken. Amsterdam wordt aanmerkelijk stiller. En — zou het waar zijn? — er zijn lieden, die hardnekkig volhouden dat de aanwezigheid van mist zelfs haar invloed doet gelden op onze duidelijkheid in het uitdrukken en op onze inzichten in de groote vraagstukken des tijds. Als men de begrootingsdebatten volgt zou men zeggen, dat er méér dan een schijn van waarheid schuilt in deze opmerking. Maar gelukkig: er is nog geen mist, die niet optrok.

← *Ons oude raadhuis in den mist.*

Loetend en bellend vaart de IJpont heen en weer.

Het schimmenrijk (Leidscheplein in den mist).

De zwarte silhouet van den sluiswachter, die op een mistdag dubbel goed moet opletten.

Op een mistdag langs den waterkant.

De Hoofdprijs

in de Sweepstake

door Berta Ruck

Eigenlijk is 't niet waar, dat ik geen plannen heb," zei Minnie. „Maar wat mot je anders zeggen, als die krantenmensen hun neus in je partekeliere zaken steken! Als je hun de vinger geeft, nemen ze de heele hand. As je maar één woord zegt, maken ze d'r 'n heel stuk van, en dan houwen ze je nog voor de mal ook. Nee hoor, ik mot niks van die krantenmensen hebben. Waar ik vroeger gediend heb, is er ook es een geweest," ratelde zij door met een plotselingen, onverklaarbaren blos, „en me konnen mekaar niet luchten of zien. 't Gaat hun niks aan wat ik van plan ben. Maar nu we 't er toch over hebben...."

De Owens waren voorbereid op een allerzonderlingst plan — een reis om de wereld, vertrek naar Indië of New York. Maar zij waren niet in 't minste voorbereid op hetgeen er kwam.

Met merkbare inspanning, zonder op te kijken, maar met iets koppigs in haar allesbehalve muzikale stem, zei Minnie:

„As u 't goed vindt, wou ik voorloopig maar 't liefste blijven waar ik ben — hier."

Er kwam een viervoudige echo van: „Hier?"

„Voorloopig," herhaalde Minnie. „Dat wou ik 't liefste."

„Allemachtig," zei majoor Owen verbijsterd.

„Maar — Minnie.... juffrouw Morris moest ik eigenlijk zeggen...." begon haar meesteres. „Je bedoelt toch niet...." Als in een optocht gingen al die nederige werkzaamheden haar door den geest — vuilnisbakken en stofdoeken; afwassen in die griezelige bijkeuken.... En dat slaapkamertje op zolder, de katoenen japonnen, die haar niet pasten, en de zwarte, die haar nog minder stond; en de bazigheid en humeurigheid van de keukenmeid. Dit alles stond haar voor den geest, toen zij voortging:

„Je hebt een groot vermogen gewonnen. De heele wereld benijdt je. Je bent rijk, je kunt.... enfin — wil je dan toch hier blijven, als dienstmeisje?"

„O nee, mevrouw," sprak Minnie vlug. „Niet als dienstmeisje. Ik zou niet weten waarom ik dat doen zou. Misschien zijn er mensen, die dat huiswerk lollig vinden, maar daar bin ik dan niet bij. Ik dee 't alleen, omdat ik niks anders kon."

„Ja juist, ja," mompelde de vrouw des huizes. Haar man en haar kinderen begrepen, wat zij dacht, maar uit beleefdheid niet zeggen wou: „En dat kon je ook niet eens!"

„Wat bedoel je dan met hier blijven?"

„Nou — as lid van 't gezin om zoo te zeggen," verklaarde Minnie, en zij bloosde tot onder haar bril. Op vasten toon ging zij voort: „Ja, dat wou ik nou eigenlijk 't liefste. Ik heb u laast an tafel es tegen meneer hooren zeggen, dat de papieren zoo gezakt waren, en dat er noodig wat an 't dak gedaan most worden, en of u van den zomer niet 'n paar betalende lozee's in huis zou nemen. U zee dat ze 't hier best prettig zouden hebben, met tennissen en vischen en huiselijk verkeer.... Heb u dat niet gezegd?"

„Ja. Dat is zoo. Daar dacht ik met al die opwinding niet aan...."

„En u zee, as 't mensen waren, die een eigen auto hadden, dat u hun dan graag de heele streek zou laten zien en zoo...."

„Ja, Minnie — dat hebben we gezegd, maar...."

Zij konden slecht zeggen, dat zij zich 'n heel ander type van betalende logé's hadden voorgesteld, als zij dit kind van de natuur en een Londensche achterbuurt niet wilden krenken.

„U zee tege meneer, dat u niet wist, hoe u an mensen most kommen. Nou, daar hoeft u dan niet most over te tobben. U kan mijn krijgen," verklaarde het gewezen binnenmeisje van Bringwyn, de breekster van vaatwerk, het drieëntwintigjarige kleine slonzige meisje, dat dertigduizend pond rijk was. „Ik zou 't wät fijn vinden. Hoe denkt u er over?"

ZESDE HOOFDSTUK DE WENSCH VAN ASSCHEPOES.

De familie Owen was voor 't oogenblik te zeer verbijsterd, om er iets over te denken of te zeggen.

De kleine rijkard in hun midden snoof tweemaal, en

ging toe vlug voort: „Kijkt u es — nou zal ik 'n dame motten worden, dus dan mot ik toch iemand hebben, die me zoo'n beetje wegwijst — hoe ik me mot kleeën en hoe ik mot praten en zoo.... Daar heb ik natuurlijk allemaal geen kaas van gegeten. Dus ik dacht, as ik hier bleef...."

„Maar heb je zelf geen familie....?" vroeg mevrouw Owen.

„Niet dat ik de moeite waard vin om over te spreken," antwoordde Minnie, plotseling terughoudend. Ronnie dacht: „Zoo'n klein varken! Zeker een vader in de gevangenis of zoo...."

„Ik zou 't hier best na me zin hebben. As ik 's aves bij u in de kamer mog zitten.... en as u me mee wou nemen, as u uitging...." Mevrouw Owen greep verstrooid naar haar breiwerk, kreeg een somber vooruitzicht op plichtmatige visites. Veel gezellig verkeer was er hier niet, maar er waren kasteelbewoners, conservatieve mensen... De familie van Evangeline's verloofde... Mevrouw Owen voelde weinig lust, die mensen te bezoeken in gezelschap van haar voormalige tweede meisje, die hen vroeger op een onhandige manier had opengedaan en aangediend.

„Ik denk niet dat 't gaan zal."

„Waarom niet, mevrouw? Wat wou u rekenen voor die andere mensen, die u in huis wou nemen? Ik geloof dat u zee van 'n pond of acht of tien. Ik kan wel meer betalen. Late me zeggen twintig pond in de week."

„Vijfentwintig...."

„Ja, vijfentwintig...."

„Nee, nee! Dat bedoelde ik zoo niet. Ik zat mijn steken te tellen."

„Maar ik wil best vijfentwintig pond betalen, en as u me dan die slaapkamer vóór gaf, met die roosies om de ramen — die vin ik altijd zoo mooi — en as ik dan bij u an tafel mog eten...."

„Nog voor geen millioenen!" was de onuitgesproken gedachte der familie. Maar andere onuitgesproken gedachten kwamen daarmee in strijd. Vijfentwintig pond per week — al was 't maar voor een maand! Wat een meevaltertje! Evangeline's uitzet.... Het dak.... Gele rhododendrons.... En den vijver schoonmaken....

„Ik zal 't u heusch niet lastig maken," pleitte Minnie door. „Maar as u en de juffrouw me dan zoo'n beetje manieren wouwen leeren, ziet u, dat ik me onder fesoenlijke mensen kon bewegen.... zou u me dan misschien voor dertig pond per week...."

Het klonk den majoor zoo welkom.... maar het ging niet. Hoe groot de macht van contant geld ook is, groter nog is de macht van traditie en gewoonte voor een familie, die zoo lang haar vaste plaats en haar vasten levensstand heeft ingenomen, als dit met de Owens het geval was.

„'t Gaat niet om geld, juffrouw Morris.... 't is...." Een schitterende uitvlucht kwam in mevrouw Owen op. „'t Zou te lastig zijn met Margaret."

„Die?"

„Vind jij ook niet, Robert?" Robert knikte. „Ze is hier al zooveel jaren.... We moeten rekening met haar houden. Ze zit toch al een beetje hoog te paard. Ik denk, dat ze zelf gehoopt had, met die Sweepstake.... Dus ik twijfel, of Margaret er wel erg mee ingenomen zou zijn...."

„Kunt u haar dan niet zeggen, dat ze op kan hoepelen? Wie is er hier de baas — mevrouw of zij?"

Wijl het antwoord op deze vraag voor de hand lag, was er maar een korte pauze, vóór juffrouw Morris onvervaard voortging: „As die keukenmeid geen zin hêt, om in één huis te wonen met zoo'n meisje as ik, as ze lastig wordt, omdat ik met u an tafel zit en behandeld word as een lid van de familie, in plaats dat zij in de keuken op me trapt of ik 'n stuk vuil was, wat ik nòoit heb kennen verdragen," viel het meisje met diep gevoel uit, „nou, ik wou maar zeggen — laat ze dan ophoepelen!"

„Ik wou...." begon mevrouw Owen.

Denzelfden vurigen wensch had men kunnen lezen in de oogen van haar echtgenoot, van haar zoon en van haar dochter. Maar de gewoonte won.

„Ik ben bang van niet," zei ze. Het voorwendsel opgevend ging zij in waarheid en spijtigheid voort:

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De verarmde familie Owen, de majoor, zijn vrouw, Ronnie de zoon en Evangeline de dochter, leven met Margaret de keukenmeid en Minnie het tweede meisje op „Bringwyn", een vervallen landgoed. De Sweepstake is op komst; allen hebben een lot en men leeft in spanning. Door de radio hoort de familie het verslag van de race en dan blijkt, dat het tweede meisje den hoofdprijs heeft gewonnen.

„t Gaat trouwens ook niet alleen om Margaret — dat zul je toch wel begrijpen...”

„O! Nou snap ik 't!” zei Minnie, langzaam en somber. „U wilt zoo iemand als ik niet in huis hebben. Ik ben u te min.”

Hoe konden zij daar ja op zeggen? Hoe konden zij neen zeggen? Er ontstond een stilte, en de vier leden der familie voelden zich allen even ongemakkelijk. Juffrouw Morris zag er echt ongelukkig uit. Zij snoof weer eens, maar haar kleine, maar roode en ruwe handen verfrommelden het leelijke schort. Arm klein rijk meisje! Had zij zóó'n tegenzin om weg te gaan?

„Er zijn wegen genoeg te vinden, die me veel geschikter lijken — dat wil zeggen, prettiger voor jou, Minnie. Zooals je zelf gezegd hebt, zul je een dame moeten zoeken, die je wat leiding geeft...”

„Ik bedoelde u.”

Carry Owen was wel zoo hartelijk en gevoelig, dat die woorden, en het vertrouwen, waarvan zij blijf gaven, haar ontroerden.

„Maar 't lijkt me veel beter, dat je een advertentie zet, om iemand te vinden, die ook hartelijk en goed voor je is, maar die een beetje... een beetje meer in de wereld komt. Een verstandige weduwe bijvoorbeeld...”

Heftig ontkennend bewoog zich het hoofd met de muts. Met een droefgeestigen blik keek de draagster van die muts door de salonramen naar buiten, naar het druipnatte gras, de paarse rhododendrons, den verren heuvel, die met zijn top in de lage wolken stak. Overduidelijk toonde haar heele houding, dat zij niets anders wou dan hier blijven!

„Minnie — juffrouw Morris — denk er eens over, om onder geschikt geleide op reis te gaan! Er is zoo'n massa te zien. Is 't niet, Evangeline?”

„Groote hemel! Niet om op te noemen. Parijs in 't voorjaar; de Italiaansche meren; Egypte; de Riviera...”

„Ik weet niet hoe 't komt,” zei juffrouw Morris, „maar ik heb 't nooit zoo erg op 't buitenland.”

Evangeline had 't domme schepsel wel door elkaar kunnen schudden. „Nu, ik geloof, dat wij er heel wat voor over zouden hebben, om zoo'n kans te krijgen. Ik ten minste zeker. Jij niet, Ronnie? U niet, vader?”

De majoor gaf geen rechtstreeksch antwoord. Hij zei: „Als juffrouw Morris niet van 't buitenland houdt, is er hier in 't land ook nog genoeg te zien. Mooie natuur genoeg.”

„En gelegenheid om je te amuseeren ook genoeg!” riep Ronnie. „Vroolijke menschen — schouwburgen en pracht-bioscopen — geef je daar dan niet om? Houd je niet van winkelen? Kun je niet dansen?” Ronnie sprak hoe langer hoe harder, alsof het meisje even doof was, als zij stompzinnig scheen te zijn. „Anders léér je dansen. Je leven begint pas. Denk maar aan dat liedje, dat je laatst zat te zingen: Hier overstappen naar het geluk! Nu heb je de kans! Als je leeft — als je leven wilt — waarom wou je dan hier blijven?”

„Omdat...” begon het rijke meisje; haar stem trilde weer. Zij moest zich bedwingen. Zij beet op haar lip. Maar zij keek niemand aan, toen zij sprak, toen ze iets zei, dat hen allen trof met bespottelijk groote kracht. „Omdat ik me hier bij u altijd zoo lekker thuis heb gevoeld. Van het begin af al. Heb u dat nooit gemerkt?”

Hoe zouden zij het gemerkt hebben? Behalve Ronnie dien middag, toen hij door het raam van de bijkeuken met haar gepraat had, hadden zij nooit notitie van het kind genomen; zij hadden alleen opgemerkt, dat zij er niet erg smakelijk uitzag, dat haar gesnuif hun op de zenuwen sloeg, dat zij onmogelijk plat praatte, dat ze alles goed bedoelde, maar alles even onhandig deed, kortom, dat zij Minnie Morris was! En zij had zich voortdurend „zoo lekker thuis” bij hen gevoeld.

„Dat vinden we allemaal heel prettig,” antwoordde mevrouw Owen hartelijk. Zij was echt ontroerd. Het was ten slotte nog maar 'n jong kind, nog jonger dan Evangeline. Het was 'n goed, gewillig meisje geweest. Zij had

„geen familie, die de moeite waard was om over te spreken”. En er was haar een groot fortuin in den schoot gevallen. Zij wist niet, wat zij doen zou, en nu moest zij weg uit het eenige huis, waar zij zich, zooals zij het zelf uitdrukte, „lekker thuis” voelde. „We nopen allemaal, dat 't je goed gaat, en je bent hier altijd welkom — maar hier in huis blijven — we gelooven niet, dat 't gaan zal.”

Minnie zei niets.

„Het spijt ons erg...”

Minnie zei nog niets.

Toen, opeens, zette zij haar bril af, alsof die haar in den weg stond. Zij knipperde met haar kleurloze wimpers. „Glup!” Het was maar een heel zacht snikje. Zij knipperde met haar oogen. Twee groote tranen vielen neer, en maakten twee grijze vlekken op haar bijna-witte schort. „Glup!”

„Moeder...”

„Mammie...”

„Carry...”

Radeloos keek mevrouw Owen het kringetje harer familie rond. Zij zaten alle drie te knikken, heftig te knikken. Toen knikte ook zij; haar glimlach kwam door als de zonneschijn in April, toen zij opstond, aanmoedigend klopte op den schouder van het rijke stakkertje, en snel zei: „Huil nu maar niet... We zullen 't probeeren, hoor. Laten we van weerszijden maar eens zien, hoe 't bevalt. Blijf jij maar bij ons, hoor, Minnie.”

„Bestig,” zei Minnie, plotseling oplevend, en glimlachend stond zij op. (‘t Was gelukt!) „Dan zal 'k maar meteen me rommeltje oversjouwen.”

Toen Minnie alleen was op het kamertje met het hellende, behangen

Winteraavond aan het strandzwijn.

De Jan van Gent zoekt bij stormweer een schuilplaats aan onze kusten.

zoldertje — behangsel met de vochtvlekken, die bij het huis schenen te hooren — ging haar blik rond langs de wanden. Aan één wand hing een ingelijste plaat van Asschepoes, droomerig leunend op haar bezem.

Zij ging naar de oude latafel, die een poot te kort kwam, en keek in het gebarsten vlekkerige spiegeltje, dat dienst deed bij haar dagelijksch toilet. Zij sprak tot haar verwrongen evenbeeld: „Ziezoo — welken zet doen we nu? We mogen wel erg voorzichtig zijn in die kleeren-kwestie.”

Opmerkelijk was, dat er niet het minste achterbuurt-accent in Minnie's stem te bekennen was, nu zij tot zichzelf sprak. En snuiven deed zij nu ook niet.

„Eerst dat ding weg,” zei ze, en met een gebaar van weerzin greep zij de muts tusschen vinger en duim, en trok het ding van het haar, dat er zoo stoffig en kleurloos en levenloos uitzag, alsof het een oude pruik was.

Het wás ook een oude pruik.

ZEVENDE HOOFDSTUK — VOLGENDE DAGEN.

Waarom?

Waarom had dit meisje, dat zich kon beroemen op een tintelend warme stem, op een fraai slank figuurtje en een weelde van glanzend haar, zich vermomd als slonzige Asschepoes? Hoe kwam zij er bij, te gaan schrobben en boenen en afwasschen (en breken), eerst in een viezig kosthuis te Londen, en toen in een huis van vervallen grootheid in Wales?

De vraag is redelijk. Maar het antwoord komt nog niet. „Alles op zijn tijd. U gunt me toch zeker wel een minuutje, om er even in te raken, is 't niet?” zooals Minnie Morris zelf herhaaldelijk op zou merken, de volgende weken, toen edelmoedige raadgevers haar hulp aanboden: hoe zij haar geld moest beleggen, hoe zij wonen en zich kleeden moest, in welken vorm zij de weldadigheid moest beoefenen — hoe zij dit en dat en nog iets doen moest, nu zij den tijd voor zichzelf had, met dertigduizend pond.

„'t Is ongeloofelijk, zoo gauw als een mensch went aan een toestand, waar je eerst van stond te kijken! 't Is net, of 't al een jaar geleden is, dat we jufvrouw Morris in huis kregen, in plaats van 't tweede meisje Minnie.” Dat zei Evangeline, kort na de lunch op den Maandag, die volgde op den Zaterdag van de race.

„Ze houdt zich erg kranig,” vond de majoor. „Karakter zit er in ieder geval in! 't Is haar absoluut niet in 't hoofd geslagen, en de manier, waarop ze die krantenmensen afpoeierde, vind ik knap.”

„Ik ook,” zei mevrouw Owen. „En ik vind 't prachtig, zooals ze haar werk gedaan heeft — haar oude werk bedoel ik — tot die noodhulp kwam. De meeste meisjes hadden ons eenvoudig in den steek gelaten. Maar ze is echt attent. Ze wou me direct helpen, om een meisje voor haar in de plaats te vinden. Ze zei, dat ze een vriendin had in Londen, die afgebeeld wordt in 'n lunchroom. Ze zou haar schrijven, dat ze 't hier veel prettiger zou hebben, zei ze. Vind je dat nu niet keurig?”

Het gesprek werd verstoord door geluiden van buiten — het knarsen van

fietswielen op nat grint, een doordringend gefluit en een schrille jongensstem, die riep: „Hé — Minnie!”

„Doe eens open, Angy,” zei mevrouw Owen tot haar dochter. „'t Is een telegram.”

Maar vóór Evangeline de deur open had, werd er van boven geroepen.

„Hallo! Hé daar!” Uit het raam van de mooiste logeerkamer, door klimrozen omgroeid, kwam het hoofd van de voormalige dienstbode naar buiten, zonder muts, maar nog ongekamd. „Wat heb jij Minnie te roepen? Weet je wel, tegen wie je 't heb?”

Mevrouw Owen maakte een vlug gebaar, maar bedwong zich niet minder vlug. Zij had neiging gevoeld, naar buiten te gaan en vriendelijk maar stellig de vermaning uit te spreken: een meisje schrééuwt niet uit een raam van een slaapkamer naar beneden, naar een loopjongen! Maar zij herinnerde zich juist bijtijds, dat het niet het meisje was, maar een logée.

„Reuzennieuws voor je,” schreeuwde de telegram-besteller.

„Alweer?” schreeuwde Minnie terug. „Wat nou weer?”

Schel klonk de kreet van den jongen: „Je heb de Swéép gewonnen!”

„Zeg, ga nou door...”

„Waarachtig waar!” betuigde het opgewonden ventje. „Iedereen hèt 't er over. 't Staat in dat telegram.”

„Zeg, kennen jullie nóg gauwer met je telegrammen?” vroeg de meisjesstem, met een minachtend gesnuif. „Strakkies kom je me zeker vertellen, dat de oorlog uit is. Ik weet 't al zoo lang, dat ik vergeten bin, wat 'n tweede meissie is!”

„We hoeven ten minste niet te klagen, dat we niets te lachen krijgen,” mompelde Evangeline, maar zij bedwong haar lachlust, toen het gewezen binnenmeisje binnen kwam stormen, met haar beige rok en kersrooden jumper — haar Zondagstoilet.

Zij wuifde met het telegram. „Da's nou 't toppunt!” riep zij vroolijk. „Wat je noemt mosterd na den maaltijd! Een telegram van dat hospitaal, dat ik gewonnen heb, en dat er een brief volgt. Mag ik 't jongetje wat geven, omdat ie 't gebracht hèt, en wil u me misschien 'n paar halve kronen leenen, mevrouw, tot me geld komt, astublieft? Dank u wel hoor. Hier, kereltje! Wanneer zou dat geld kommen, meneer? 't Zàl toch wel kommen?”

„Natuurlijk! Maak je daar maar geen zorg over,” zei de majoor. „Maar 't zal nog wel een dag of veertien duren — misschien nog langer. Ze moeten eerst onderzoek doen naar je identiteit, zie je.”

„Na me wát?”

Mevrouw Owen legde uit: „Ze moeten eerst onderzoeken, of jij 't meisje wel bent, dat 't goede biljetje heeft.”

„O!” antwoordde Minnie. „Nou! Dan zel u nog minstens veertien dagen me kostgeld te goed motten houden!”

„Dat komt wel in orde. En als je vast wat geld wilt hebben...”

(Wordt vervolgd)

WINTERHANDEN EN - VOETEN

Dit lastige kwaaltje is vele jaren lang een raadsel gebleven voor de wetenschap. Pas sinds kort is het bekend dat winterhanden en voeten een gevolg zijn van onderhuidse bloedingstoringen, veroorzaakt door zwakte der celwanden.

Men moet dus de celwanden sterken en daarvoor is o.a. kalk noodig, meer dan het dagelijks voedsel bevat.

Kalzantabletten bevatten de benodigde mineralen in zulk een vorm dat deze ook werkelijk door het lichaam worden opgenomen. Op deze wijze worden de celwanden versterkt en geneest den „winter” in korten tijd.

Dr. J. de J., te V., schrijft:

„Ik heb steeds met succes van Kalzan gebruik gemaakt bij winterhanden en -voeten.”

Begin nog heden Kalzan te gebruiken.

Kalzan zal U spoedig van de kwelling van winterhanden en -voeten bevrijden.

KALZAN

Het Calcium-Natrium voedsel

In alle Apoth. en Drog. à f 1.25 en f 2.25 p. verp. Kenmerken van een tekort aan mineralen in het lichaam zijn: Winterhanden, aan bederf onderhevig gebit, algemeene zwakte, onregelmatig en pijnlijk verloop der periodieke functies bij vrouwen.

Wij zenden U een monster-tube Kalzan met boekje over vraagstukken Uw gezondheid betreffende, gratis toe. Zend ons deze coupon nog heden toe. VUL IN: H.20

Naam:

Adres:

Adresseer:

N.V. A. Wulff & Co., Oostende 1-3, A'dam

„Een filmster moet een goede teint hebben”, zegt **Camilla Horn**. „Onder de schijnwerpers komt alles uit. Lux Toilet Zeep houdt de huid frisch en zacht”

VOLG HAAR VOORBEELD
laat deze heerlijke zeep
ook Uw huid verzorgen

LUX TOILET ZEEP

per pak van 3 stukken... 50 cent
per stuk... 20 cent
12 kleine stukken... 70 cent
(voor de reis en de logeerkamer)

LTS-46

DOELMATIGE PUBLICATIE

VAN UW ZAKENNIUWS
IS VAN GROOT BELANG

VOOR UW ONDERNEMING

Is dat Uw schaduw?...

Wat verraden Uw handen in die uren van ontspanning, die het dagelijks gedoe doen vergeten? Zijn ze teer en gesoigneerd, passen zij bij Uw aantrekkelijk, verzorgd uiterlijk? Of... werpen zij een schaduw, een schaduw, die storend werkt en herinneringen oproept aan huishoudelijk werk — dagelijksche plichten? U kunt zoo gemakkelijk voorkomen, dat Uw handen haar natuurlijke charme verliezen door huishouding, sport of ruw weer. Als U het juiste middel gebruikt, hebt U slechts enkele minuten per dag nodig om ze steeds glad en blank te houden. Kaloderma-Gelee is het speciale middel voor het verzorgen der handen. Het behoedt ze met zekerheid voor rood of ruw worden, ook, wanneer ze vaak aan ruw werk of weer en wind worden blootgesteld. Het houdt Uw handen jeugdig en teer en maakt reeds aangetaste huid gedurende den nacht weer zacht en soepel.

★Probeert U eens het volgende: Wrijft U — steeds na het wassen, zoolang de huid nog vochtig is — een weinig Kaloderma-Gelee op den rug van de hand, de gewrichten en de vingers. Masseert en kneedt U flink een minuut lang en U zult bemerken, dat na afloop hiervan de huid het gelee volkomen heeft opgezogen en reeds in deze enkele seconden merkbaar gladder en elastischer is geworden. Laat U Kaloderma-Gelee 's nachts werken en let U eens op het resultaat!

Onovertroffen tegen gesprongen handen

KALODERMA-GELEE ter verzorging der handen

In tubes f —,20, f —,35 en f —,60

F. WOLFF & SOHN · KARLSRUHE

De korfbalwedstrijd D.D.V.—Swift (2—6). Spelmoment uit deze match. Gevaar voor den korf van Swift.

De plaatselijke 2e-klasse wedstrijd A.F.C.—D.W.S. (2—4). Het eerste doelpunt van A.F.C., dat men hier gescoord ziet, was wel het mooiste uit den strijd.

Stormvogels lijdt op eigen grond een flinke nederlaag tegen een beter spelend H.B.S. Moment uit dezen wedstrijd. De Haagsche keeper onderbreekt een aanval.

VROUWENLEVEN

AVONDJAPONNEN EN LANGE MANTELS

576

577

578

576. Avondjapon van mat satijn met kanten hals-afwerking en kanten mouwtjes. Benodigd 5.50 M. stof van 1 M. breedte.

577. Avondjurk van dof satijn, gegarneerd met glanzende randen en ceintuur met strik. Benodigd 5 M. stof van 1 M. breedte.

578. Japon met verbreed schouderstuk en zeer wijde ballonmouwen met nauwsluitende hoge manchetten.

De avondjaponnen zijn nog steeds lang, doch niet meer geheel mouwloos. De meeste ervan hebben 'n klein wijd vleugelmouwtje, soms ook wel 'n decoratieve lange mouw.

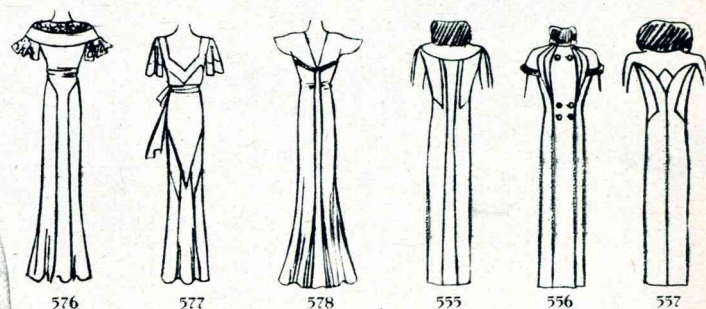
Bij het eerste hierboven afgebeelde toilet wordt de nieuwe schouderlijn gedemonstreerd door 'n paar armpatten welke doorlopen tot bijna aan het middel. De rok van dit toilet is, beginnende bij de knieën, zeer wijd klokkend. Voor- en achterbaan zijn aan één stuk geknipt met de taille, wat een slank makend effect geeft.

Deze japon werd ontworpen in mat satijn, gegarneerd met kantstof welke zich uitstekend leent voor de korte wijde mouwtjes en voor de halsafwerking.

Benodigd voor dit toilet 5.50 M. zijde van 1 M. breedte.

Het toiletje daarnaast is speciaal voor jonge dames bestemd. Het kan vervaardigd worden van crêpe satin of iets dergelijks met 'n matten en 'n glimmenden kant, waarvan de glanzende zijde dan voor de garnering wordt genomen; men kan er ook twee kleuren voor nemen, bijv. rose met zacht blauw of groen met wit. Vooral de vleugelmouwtjes en de breede ceintuur met strik verleen iets jeugdigs aan dit keurige toiletje, waarvoor men 5 M. zijde nodig heeft van 1 M. breedte.

Ons derde japonmodel, dat ook voor namiddagtoilet kan dienen, heeft zeer wijde fluweelen ballonmouwen boven hoge nauwsluitende manchetten. De verbrede schouderstukken geven aan deze wijde mouwen nog een bijzondere elegance. Ook de aan het schouderstuk aangeknijpte sjaal-einden, welke van voren gestrikt zijn, dragen niet weinig bij tot de fraaie lijnen van dit geheel. De rok is nauw tot onder de knieën, waar hij in

576

577

578

555

556

557

De van de schouders doorlopende vleugel-mouwtjes zijn met 'n smal randje persianer omzoomd.

Benodigd 3.25 M. stof van 1.40 breedte.

Ook de derde hierbij afgebeelde mantel, ontworpen in veloutine, heeft fraaie découpés. Van de elegante mouw, wijd bij den elleboog, zijn de bovenmouwen aangeknijpt aan het schouderstuk, wat er 'n zeer modieuze lijn aan verleent.

Deze mantel, van voren opzij gesloten, heeft een grooten kraag van vossebont.

Benodigd 3.25 M. stof van 1.40 M. breedte.

PAULA DEROSE.

Van alle in deze rubriek afgebeelde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 35 cts. voor mantels en japonnen en van 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasjes en kinderkleding. Bestellingen op te geven aan ons bureau, onder toezending van het bedrag en opgave van het nummer. — Voorradig zijn de nummers 42, 44, 46 en 48, voor blouses 40, 42, 44 en 46.

LEUKE DINGEN OM ZELF TE MAKEN

Voor de servethouders teekenen we cirkels op een plankje triplex van 1 c.M. dikte. De buitenste cirkels hebben een middellijn van 6 c.M. en de binnenste zijn 3 c.M. in middellijn. Zoo zaagt u voor ieder beest twee cirkels met een gat in 't midden.

Nu teekent u een derden cirkel op een plaatje hout, even groot als de andere, u zaagt dezen cirkel

555

556

557

555. Velours mantel met persianer kraag en rond schouderstuk. Benodigd 3 M. stof van 1.40 M. breedte.

556. Mantel van veloutine, gegarneerd met smalle biezen op rug- en voorpand. Opstaande kraag van persianer en aangeknijpte vleugelmouwtjes met persianer randje. Benodigd 3.25 M. stof van 1.40 M. breed.

557. Mantel van veloutine met elegante mouw en kraag van vossebont. Benodigd 3.25 M. stof van 1.40 M. breedte.

waaierplooiën ruim uitvalt.

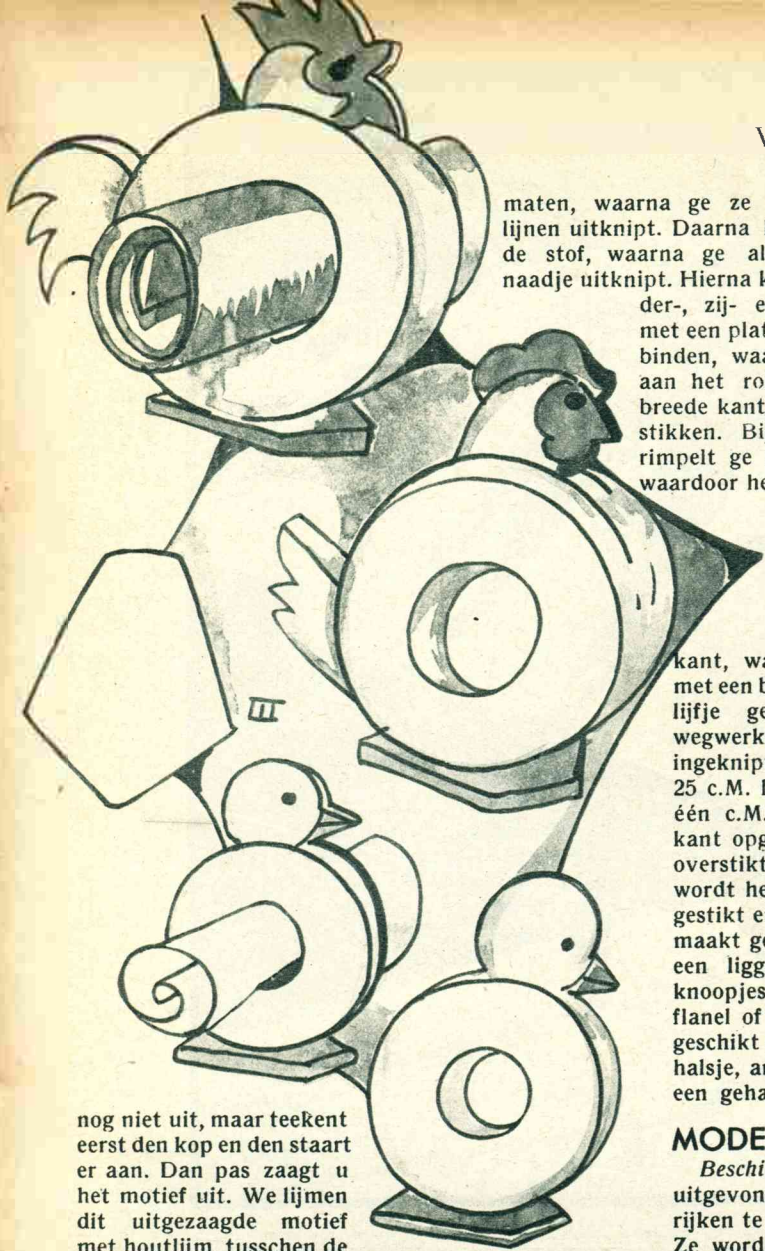
Voor dit toilet heeft men nodig 5.50 M. stof van 1 M. breedte.

Onze drie mantelmodellen zijn bijzonder fraai van coupe; en het is dan ook die coupe, welke er in hoofdzaak de garnering van uitmaakt.

Ons eerste model, waarvan de découpés eenigszins 'n bolero aanduiden, is gedacht in groen velours, gegarneerd met een grooten persianer kraag. Het schouderstuk ervan duidt de nieuwe breede schouderlijn aan zonder in werkelijkheid te verbreden. De mantel wordt van voren gesloten met twee knopen.

Benodigde stof: 3 M. van 1.40 M. breedte.

Ons tweede mantelmodel is gegarneerd met sierlijk geplaatste biezen op rug- en voorpand. Deze mantel, van voren met twee rijen knopen gesloten, heeft een opstaanden persianer kraag.

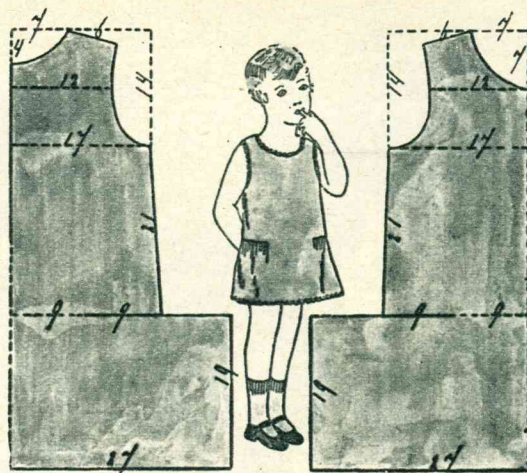

maten, waarna ge ze op de vaste lijnen uitknipt. Daarna legt ge ze op de stof, waarna ge alles met een naadje uitknipt. Hierna kunt ge schouder-, zij- en roknaadjes met een platten naad verbinden, waarna ge onder aan het rokje 't 3 c.M. breede kantje langs kunt stikken. Bij den inknip rimpelt ge het rokje in, waardoor het op het lijfje wordt passend gemaakt; de rafels komen dan naar den verkeerden

kant, waarna ge deze met een biesje, dat op 't lijfje gestikt wordt, wegwerkt. Middenachter wordt 'n 22 c.M. lang splitje ingeknipt, daarna knipt ge twee splitreepen, welke 25 c.M. lang en 6 c.M. breed zijn. Deze worden op één c.M. vanaf het midden aan den verkeerden kant opgestikt, waarna ge ze op den goeden kant overstikt. Langs het halsje en de armsgaatjes wordt het smalle kantje op den goeden kant langs gestikt en op den anderen kant overgestikt. Hierna maakt ge in het splitje bovenaan en in het midden een liggend knoopsgaatje, waarna ge links de knoopjes aanzet. Maakt ge het onderjurkje van flanel of zephir, waarvoor dit modelletje ook heel geschikt gebruikt kan worden, dan staat het aardig halsje, armsgaatjes en onderkant af te werken met een gehaakt picotje van coton perlé. DINY.

MODE-DWAASHEDEN

Beschilderde nagels. Tot de modedwaasheden, uitgevonden om het leeg bestaan van sommige rijken te vullen, behoort het decoreren der nagels. Ze worden nu eens gelakt, dan weer geschilderd in de kleur van het toilet; en zelfs zijn er stellen van nagelovertrekjes in verschillende tinten, welke bij verschillende toiletten kunnen worden gedragen. Als men dit nog niet extravagant genoeg vindt,

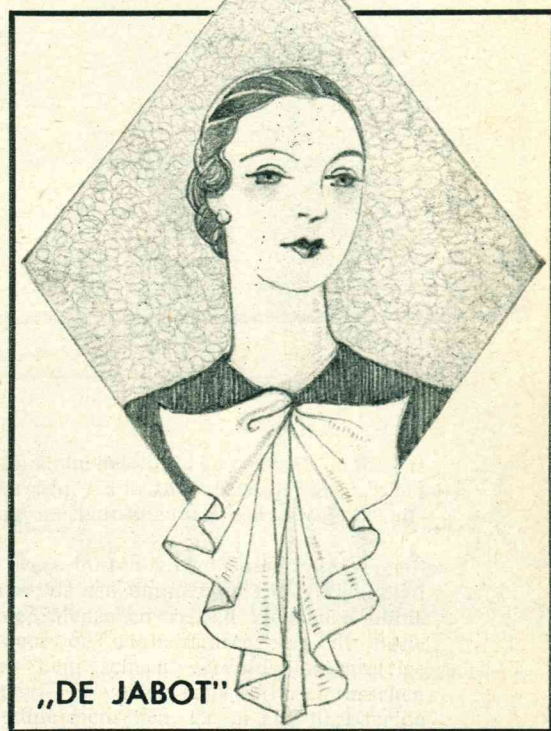

kan men zijn nagels eerst laten lakken, waarna ze beschilderd kunnen worden met 'n monogram of met 'n miniatuur landschapje. En dan zijn er de bridge-nagels, waarvoor de moderne modepop haar nageltjes laat beschilderen met schoppen, harten, ruiten en klaveren!

Het gelukspoppetje aan den pinkring! — Weer 'n andere modedwaasheid! Het dwaaze poppetje, dat als mascotte in de moderne auto's bengelt, is niet voldoende om de

mondaine vrouw te beschermen tegen ongelukken. Daarom draagt ze bovendien nog zoo'n gelukspoppetje in miniatuur aan den ring.

Maar dan is ze natuurlijk ook tegen alle kwade ondervindingen beveiligd!

„DE JABOT“

Bij het creëren van de wintermode is dit jaar menig snuffje verwerkt dat uit de oude doos werd opgediept en herinnert aan details uit vervlogen dagen.

Eén van deze vele onderdeelen is de „jabot“ van kant, linon, tule of andere dunne stof, welke momenteel de vroolijke noot vormt op menig eenvoudig winterjaponnetje en niet zelden met een of andere aardige speld is versierd. M.

Een moderne modedwaasheid: bridge-nagels.

nog niet uit, maar teekent eerst den kop en den staart er aan. Dan pas zaagt u het motief uit. We lijmen dit uitgezaagde motief met houtlijm tusschen de twee andere cirkels, zóó dat ze alle drie zuiver op elkaar sluiten; wanneer de lijm droog is, wordt alles nog wat bijgeschuurd, eerst met grof schuurpapier, bijvoorbeeld nummer 4, daarna met fijn, no. 1 of 0.

Wanneer u voor het uitzagen fijne zaagjes gebruikt, zult u niet zoo veel te schuren hebben. Daarna wordt het voetje geteekend als op fig. 3, uitgezaagd, en ondergeschroefd.

Nu zit onze haan in elkaar en gaan we hem kleuren. De ring en de kop worden wit gekleurd, de staart eveneens, den kam kleuren we vermiljoen rood, oogen zwart, snavel en plankje oranje.

Het figuurtje wordt aan beide kanten precies hetzelfde.

De tweede figuur is een kip die op dezelfde manier gemaakt wordt; ze heeft alleen een anderen staart, en de kam is ook even verschillend.

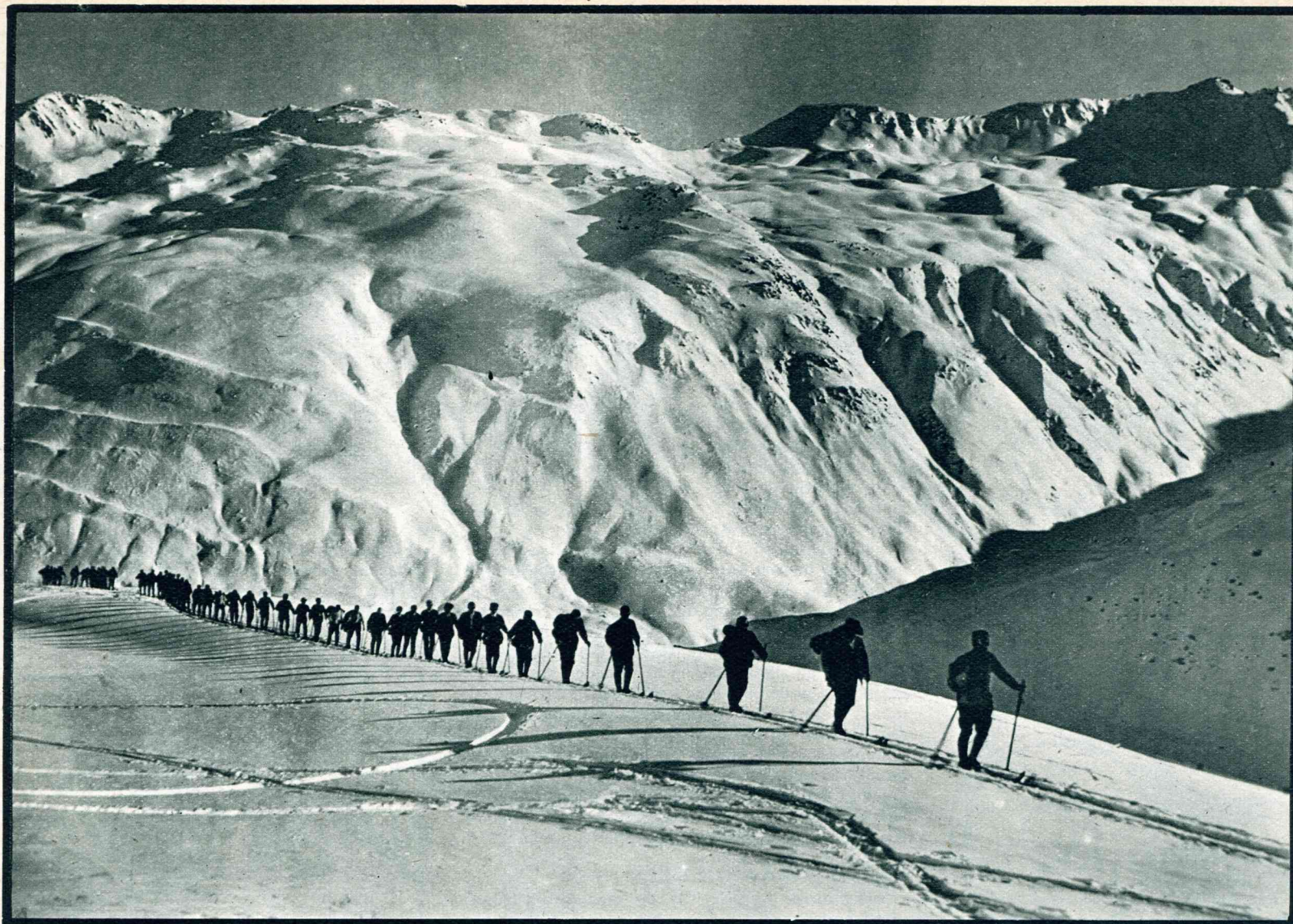
Wanneer u de vormen te moeilijk vindt om te tekenen, kunt u voor 25 ct. aan postzegels de motieven op ware grootte toegezonden krijgen.

Doch ik zou het eerst maar eens zelf probeeren, want het enkele kopje en de staart zijn heel gemakkelijk te tekenen. De kuikenmotiefjes zijn bijzonder geschikt voor de kleintjes. U kunt voor hen de cirkels iets kleiner nemen, verder zijn ze precies gemaakt als de kip en de haan. Het kuikentje kan geel gekleurd worden, snavel en voetjes oranje; het kraaloogje is zwart. U gebruikt voor het schilderen kleine busjes olieverf van 15 ct.; om de oranje kleur te maken mengt u een beetje van het vermiljoen rood met geel. D. D. L.

ONDERJURKJE VOOR MEISJES VAN 4 TOT 5 JAAR

Lengte 57 c.M., heupwijdte 68 c.M. Benodigd: 1.10 M. zachte katoen, 1.10 M. kant van 3 c.M. breedte, 1.20 M. smal kant, 2 kleine knoopjes. Voor dit onderjurkje maakt ge de patronen op de aangegeven

Nog een andere dwaasheid: het gelukspoppetje aan den pinkring.

De tocht door den Turka-pas: op den achtergrond Orsiroia.

De ironie van de Misdadaad

Toen Eric Jason van de Bank kwam en de kleine zwarte city-bag in zijn hand droeg, waarin 10.000 dollars geborgen waren, bestemd voor de uitbetaling der loonen, kreeg hij eensklaps de verzoeking er met dat geld van door te gaan. Of eigenlijk was dat reeds gekomen, toen de bankkierk al die stapels bankbiljetten voor hem uittelde en hij ze bundel voor bundel in zijn tasch borg. Jarenlang was hij reeds bij de firma Bois & Patters in dienst en stond bekend als een betrouwbaar bediende. Dat was hij ook altijd geweest, doch geen mensch wist iets van dat verlangen dat steeds in hem aanwezig was geweest, om eens rijk te zijn, in geld te kunnen baden en alles te doen en te laten waar je zin in had. Jaar in jaar uit had hij gehoopt, dat het onverwachte gebeuren zou en de fortuin hem zou tegenlachen zooals zij reeds zoovelen gedaan had, doch zijn wachten was tot op den dag van heden vergeefs. Zijn salaris bleef even bescheiden als hij zelf was en er bestond niet het geringste vooruitzicht, dat zijn wenschen in vervulling zouden gaan.

Nu hij dan dien morgen door ziekte van den kassier de opdracht had gekregen om drie uur het geld voor de loonen te gaan halen, had hij zonder een enkele bijgedachte dat bevel aanvaard en was precies op tijd op de Limitids Bank aangekomen, alwaar men op vertoon van de machtiging oogenblikkelijk begonnen was met het uittellen van het geld. Dat geritsel van die bankbiljetten had hem wakker geschud en zoodra hij weer buiten was, overwoog hij nauwkeurig zijn kansen. Op het kantoor zouden er minstens twee uur overheen gaan, alvorens men tot de conclusie zou komen, dat hij er met het geld van door was. In twee uren kan men echter al ver weg zijn, en als hij het een beetje handig aanlegde, zou het lang duren alvorens men had uitgevonden waarheen hij vertrokken was. Het beste was als hij op den trein stapte

door
Mariëtte van Mechelen

naar Newark en er dan onderweg uitging. In die buurt had hij een kennis wonen, die hem zeker wel voor een paar dagen onderdak zou verschaffen. Vandaar ging hij dan met een auto naar New York, om met de eerstvolgende boot naar het vasteland te vertrekken. Hij knoopte zijn jas toe en zette zijn kraag op, want het begon reeds vinnig koud te worden. Op het station nam hij een kaartje naar Newark en zocht een leegen coupé op. Weliswaar zou niemand in dat gewone zwarte handkoffertje geld vermoeden, want het was een heel ordinaar ding, zooals duizenden menschen bij zich dragen, maar een coupé alleen was in ieder geval veiliger.

Toen de trein wegreed zat hij in een hoek gedoken met het koffertje op zijn schoot. Hij overpeinsde wat hij met dat geld doen zou. Allereerst zou hij een wereldreis gaan maken: Londen, Parijs, Berlijn, Weenen en Budapest bezoeken en al de bijzonderheden van deze steden nauwkeurig aanschouwen. In ieder geval was hij rijk en kon doen en laten wat hij wilde, als hij eenmaal de eerste moeilijkheden overwonnen had. Hij was zoo in zijn droomen verdiept, dat hij amper bemerkte dat de trein stilstond en er twee menschen zijn coupé binnenstapten. Hij observeerde hen nauwkeurig, doch was weldra gerust gesteld. De een leek hem een veekoopman en de andere een soort reiziger. Ze hadden reeds plaats genomen voor hij er goed en wel erg in had. De een was tegenover hem gaan zitten en de ander in den hoek aan den

anderen kant. Jason deed zijn oogen dicht; hij wilde geen gesprek aanknoopen en dat leek hem de beste manier om een conversatie te voorkomen. De anderen deden evenzoo, dat zag hij door het kiertje van zijn oogen en op dit punt gerust gesteld liet hij zich meedeinen op de wiegeling van den wagon en dutte zonder het te willen in. Hoe lang dat geweest was, zou hij niet hebben kunnen zeggen, doch eensklaps schrok hij wakker, waardoor dat wist hij niet. Zijn beide reisgenooten zaten nog steeds in precies dezelfde houding en degene die het verst van hem af zat, snurkte zelfs onbedaarlijk. Hij keek op zijn horloge. Het was kwart voor zeven, nog een kwartier en hij zou moeten uitstappen. Langzaam maakte hij zich gereed en toen de trein precies zeven uur in Codynest stilstond, stapte hij uit, het koffertje stevig onder zijn arm houdend. Codynest was nog een paar uur van Newark verwijderd, doch daar men het recht had zijn reis te onderbreken, zou het niemand opvallen als hij hier uitstapte.

Om geen enkel spoor achter te laten zou hij zich niet naar zijn vriend laten rijden doch den weg te voet afleggen. Voor jaren was hij er eens geweest en zoo ongeveer wist hij wel hoe hij gaan moest. In ieder geval zou hij niet den grooten weg volgen. In Philadelphia zou men zijn verdwijnen reeds hebben opgemerkt en het was mogelijk dat men zijn signalement reeds via de radio aan de politiebureaux had doorgegeven. De weg dien hij thans volgde, liep door een soort vallei en was blijkbaar ontstaan omdat de boeren die hun hooi en koren naar de stad brachten daar met hun wagens langs gingen. Nu de winter echter zijn intrede had gedaan behoefde hij niet bevreesd te zijn, ook maar iemand te zullen tegenkomen. Hij berekende een kleine twee uur nodig te hebben, alvorens hij de kleine hoeve van zijn vriend zou hebben bereikt. Toen hij ongeveer een half uur stevig had doorge-

stapt, begon het te sneeuwen, en weldra dwarrelden de vlokken in grooten getale om zijn hoofd. Aanvankelijk sloeg hij er geen acht op, doch het duurde niet lang of hij kon geen hand voor zijn oogen meer zien. Nu kwam het er op aan te trachten steeds rechtdoor te blijven loopen, anders zou hij zeker den weg kwijt raken. Bij het licht van de sneeuw keek hij op zijn horloge. Nog een half uur zou hij moeten wandelen, alvorens hij bij dat boschje kwam, waarbij die groote steenen lagen. Hij liep stevig verder en het gekraak van de sneeuw onder zijn voeten was het eenige geluid dat tot hem doordrong. Er was een koude Noordenwind komen opzetten, die de vlokken in zijn oogen en ooren dreef. Na eenige uren stond hij plotseling stil en er kwam een angstige uitdrukking op zijn gezicht. Hij was verdwaald! De boomen waar hij bij stilhield, had hij reeds eerder gezien, dus was hij in een grooten kring rondgelopen. Er kwam een lichte sluier voor zijn oogen en hij voelde zich moe en afgemat. Zoolang hij liep ging het nog, doch nu, nu hij de zekerheid had verdwaald te zijn en even uitrustte, nu werd hij door de koude bevangen en werden zijn moeë ledematen stijf en onwillig. Onder geen voorwaarde mocht hij daar blijven, hij moest voort, anders zou hij binnen een paar uur doodgevroren zijn. Als hij eens hard ging loopen? Het ging aanvankelijk erg moeilijk, doch na een kwartier scheen het hem toch te hebben geholpen, want hij voelde zich niet meer zoo ellendig. Dan struikelde hij over een hard voorwerp en viel languit op het onmetelijke witte tapijt. Toen hij onderzocht wat het was, vond hij een blik met benzine. Ha, nu was hij gered. Als hij wat hout verzamelde en daarop de benzine uitgoot, zou hij spoedig een goed vuur hebben, waaraan hij zich kon warmen, en waarbij hij een poosje zou kunnen

uitrusten. Blijkbaar was dat blik van een wagen gevallen, zonder dat iemand het bemerkt had. Bij het verzamelen van doode takken vond hij nog eenige blikken geheel gevuld met benzine. Met zijn voet schoof hij een groote open plek in de sneeuw vrij en legde daarop den heelen stapel hout neer, dien hij verzameld had. Dan schroefde hij een blik open en goot den geheelen inhoud op de takken leeg. De scherpe lucht van de benzine kwam in zijn neus en hij snoof die met welbehagen op. Die verloren blikken waren zijn redding. Het zou anders onmogelijk geweest zijn, om bij zoo'n wind van half vochtig hout een vuur te maken. Nu behoefde hij echter niet bang te zijn voor mislukking, want benzine vat onder alle omstandigheden vlam. Hij voelde hoe de koude weer zijn invloed op hem deed gelden, doch thans verlamde het niet meer zijn denken en zijn energie. Integendeel! Die blikken benzine hadden hem nieuwe levenskracht gegeven en nieuwe hoop. Het lot was hem gunstig geweest en daarvoor was hij dankbaar. Ziezoo, als hij nu een stuk papier in die kostelijke vloeistof drenkte en hij stak dat aan, zou hij zich binnen eenige minuten kunnen koesteren aan de warmte van het hoog oplaaiende vuur. Wacht, misschien was het beter als hij daarvoor zijn zakdoek gebruikte.... Toen zijn zakdoek droop van de benzine, stak hij zijn hand in zijn zak, om zijn lucifers te grijpen. Zijn zak was leeg. Hij voelde in den anderen. Ook daarin waren geen lucifers. Koortsachtig zocht hij vlug al zijn zakken door, doch tevergeefs. Hij kon geen enkelen lucifer vinden.... Met groote oogen staarde hij naar den stapel hout en de blikken benzine, die in de nabijheid stonden en die reeds door een laagje sneeuw waren overdekt. Dan waggelde hij eenige schreden wezenloos voort en viel languit op zijn kof-

fertje, dat een vermogen aan geld inhield.... Toen er een half uur verstreken was, kon niemand meer de plaats aanwijzen waar Eric Jason zijn laatste strijd gestreden had.

„O, het was een koud kunstje,” zei de magere man. „Toen ik in den trein stapte, zag ik zoo'n soort kantoorheer zitten met een koffertje op zijn schoot en zijn hand beschermend erover uitgestrekt. Nou, je kunt er altijd zeker van zijn, dat, als iemand met een koffertje op zijn schoot zit, er vast en zeker geld in te vinden is.”

Hij grinnikte.

„Zoodra ik bemerkte dat hij sliep, wisselde ik het koffertje om, doch hoe voorzichtig ik ook te werk ging, toch kon ik niet verhoeden dat hij wakker schrok. Toen was 't echter al gebeurd en ik nam vlug weer mijn slapende houding aan. Hij merkte niets, want al was mijn koffertje iets sjofeler dan 't zijne, ze leken als twee druppels water op elkaar!”

Harry Pat liet de bankbiljetten, die voor hem op het ruwe tafeltje lagen, door zijn vingers glijden.

„Het is precies negentienduizend maal meer dan ik dacht,” grinnikte hij.

„En wat zat er in jouw koffer?” vroeg de ander, die met de grootste belangstelling naar het verhaal had geluisterd.

„O, een zeer bruikbaar artikel, daar niet van. Ik had juist op de paardenmarkt te Horssevil voor lamme gefungeerd, doch tamelijk slechte zaken gemaakt. Het schijnt wel of de menschen geen zeep en geen lucifers meer noodig hebben. In ieder geval behoeft die kerel zijn heele leven lang niet meer van die dingen te koopen, want in dat koffertje zat voldoende zeep om een heelen dierentuin te wasschen en voldoende lucifers om een heele stad in brand te steken....”

Ski-colonne in de Berner Jura.

Verlaten kerkgebouwen

Het feit, dat de oude stad meer en meer zakenwijk wordt, terwijl de bewoners naar de nieuwe buurten verhuizen, is oorzaak geworden, dat verschillende Katholieke kerken in het centrum van Amsterdam „ontvolkt” geraken. — Binnen enkele weken zal ook de Sint Catharinakerk op het Singel bij het Koningsplein worden gesloten. Bij deze gelegenheid brengen wij enkele opnamen van verlaten kerken in de hoofdstad.

De St. Ignatiuskerk op de Keizersgracht, meer bekend onder den naam „De Zaaier”, dient thans als opslagruimte voor 'n export-firma.

De St. Augustinuskerk („De Spin”) op het Rusland, met aangrenzende Mariakapel, verkeert al eenige jaren in dezen desolaten toestand.

Interieur van de St. Catharinakerk aan het Singel, welke 1 Januari a.s. wordt gesloten.

Voor wie?

Zij zullen m allemaal wel willen hebben..... deze luxe-trommel.

Het is zoo moeilijk een geschikt cadeau te vinden, want het moet smaakvol en practisch zijn. Dit is nu net wat ik zocht! Kijk die prachtige doos: zwarte en zilveren blokken en in het midden een klein, felrood hartje. Geen naam of merkteeken ontsiert de doos.

En dan de inhoud...! In deze luxe-trommel zit de fijnste koffie, die je je denken kunt: Koffie Hag. Een prachtig cadeau dus! Het blik is zoo sierlijk, dat je het later overal voor gebruiken kunt, en de inhoud... Koffie Hag — dat zegt genoeg.

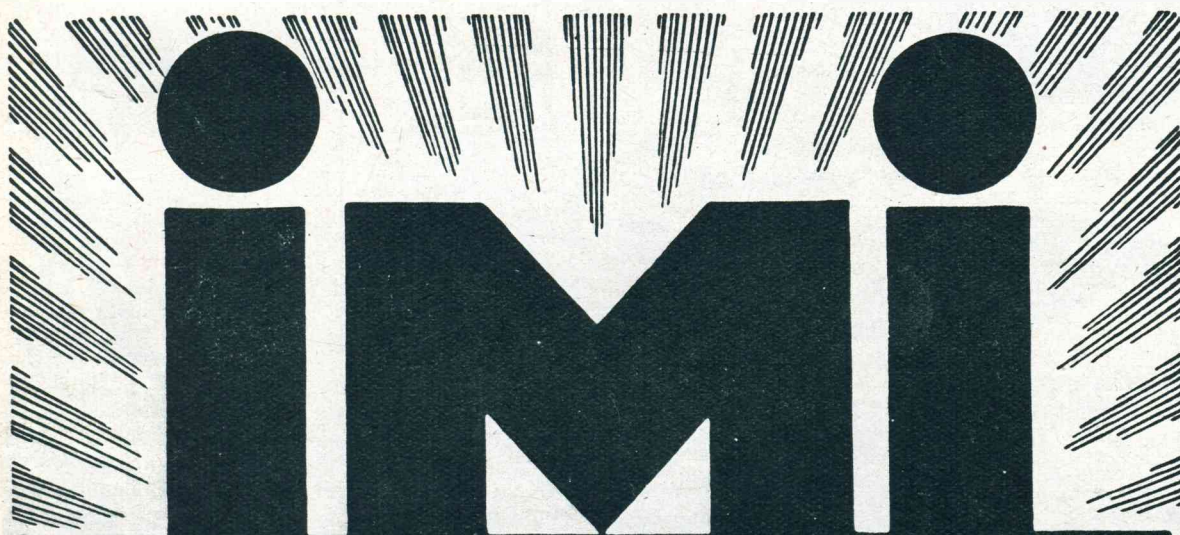
Koffie Hag is immers die heerlijke, gezuiverde koffie. De prikkelstof, coffeine, is tesamen met het koffievuil uit de ruwe boonen verwijderd, zoodat bij het branden de edele smaak der aroma-stoffen zich ongehinderd kan ontplooien. Koffie Hag is daarom niet alleen onschadelijk voor hart en zenuwen, maar ook bijzonder lekker en krachtig van smaak. Iedereen drinkt graag deze veredelde koffie. Geef Uw familie en kennissen een geschenk, dat 't goed doet — geef hun dit luxe-blik Koffie Hag! Het is moderne luxe en praktische luxe tegelijk.

Een geschenk, dat tot het hart spreekt!

HONIG'S BOUILLONBLOKJES thans 6 voor 10ct.

Koopt geadverteerde artikelen!

**Het ideale Reinigingsmiddel voor
Vaatwerk, Huis- en Keukengerei!**

Vervaardigd in de Persil-Fabrieken.

E. Ostermann & Co's Handel Mij. N.V., A'dam. Fabrieken te Jutphaas bij Utrecht.

VERSTOPPING....

en een goeden stoelgang worden
geregeld en bevorderd
door

BOOM'S LAXEERPILLEN

Deze
pillen verdrijven
overtollig gal en slijm.
Alleen echt met den naam **BOOM**.
Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels
à 30 en 55 cent per doosje.

Clambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist
uitsluitend naar 't sedert 25 jaar
onovertroffen preparaat:

GOEDECKE
Anusol

In roode doosjes met loodje.
Al het andere wijze men af.

Prijs per doos f 1.25 en f 2.—
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH
Valeriusstraat 36, Amsterdam — Tel. 26496

Weer een nederlaag van 't Gooi. Na een spannenden strijd werden de zwartgele Hilversummers met 2-3 door Feyenoord geklopt. Kiekje uit dezen wedstrijd. De Feyenoordman sticht verwarring in het Hilversumsche kamp.

Middelmatig spel bij Ajax-A.D.O. (2-0). De Ajax-aanval opereert voor het Haagsche doel.

het einde van de Amsterdamsche „Zesdaagsche”. Pijnenburg (links) en Wals na hun overwinning.

**Jongens,
we gaan smullen!**

Een groote chocolade pudding gemaakt uit Van Houten's cacao, dat is eventjes wat. Daar smullen ook de kieskeurigsten van. Vooral, als U volgens het recept van Van Houten's fameuzen kok te werk gaat. Dan weet U zeker, dat alle voortreffelijke eigenschappen van deze cacao: de fijne natuurlijke smaak, het zuivere aroma, in Uw pudding tot hun recht komen.

Van Houten's kok maakt geen geheim van zijn recepten. Op de verpakking der nieuwe bussen staan ze afgedrukt. Puddingen, chocolade-taart, vla en nog veel meer. Volgens deze recepten maakt ge telkens iets anders, iets fijns, iets voedzaams. En aan het eind van de maand is de bus leeg en krijgt ge het prachtige „Eigen Tijdschrift”.

Van Houten's
CACAO
MET RECEPTEN
„De zuiverste en fijnste”

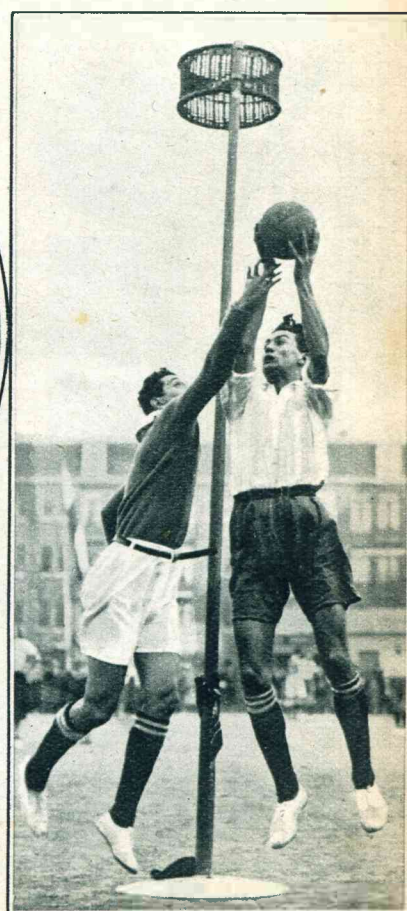
Vraagt Uwen winkelier het nieuwe 1/2-ons pakje van Van Houten à 10 ct., voldoende voor 10 koppen cacao of een groote chocolade-pudding, en ge zult een vaste Van Houten klant worden.

Amsterdam en Hilversum spelen voor de hockey-competitie puntloos gelijk. Kiekje van een afgeslagen aanval op de hoofdstedelijke veste.

De korfbalmatch Westerkwartier—D.V.D. (1-2). Spelkiek voor den D.V.D.-korf. Door deze onverwachte nederlaag van de leiders heeft Koog Zaandijk de leiding overgenomen.

Net echt! In de duinen bij Kraantje Lek wordt voor de aspirant skilopers een cursus gehouden. Oefeningen in het vallen. Vallen moet men n.l. bij 'skilaufen goed kennen.

en dat op het gebied der lichamelijke opvoeding vele landen achter zich heeft gelaten, er niet alleen prijs op stelt dat zijn deelnemers aan de elfde Olympiade een goed figuur zullen slaan, doch vooral ook dat het buitenland met lof zal spreken over de Duitsche organisatie, de hoffelijkheid bij de ontvangst der buitenlandsche gasten enz., enz.

Logisch is het dan ook, dat onze Oostelijke burenen voor de voorbereiding van deze groote organisatie den noodigen tijd nemen.

Dat men hierbij niet stil zit, kunnen onze lezers opmaken uit hetgeen de foto's op deze pagina hun laten zien.

Dat het bezoek van Hollandsche zijde aan Berlijn bijzonder groot zal worden, lijdt geen twijfel.

De Duitsche spoorwegen hebben al sinds jaren hun speciale, zeer lage tarieven voor het vervoer naar belangrijke sportevenementen en nu ook onze spoorwegmaatschappij tegenwoordig met het loffelijk streven is bezielde om de belangen der sportmensen te dienen, zullen we voor een „prik” Berlijn en zijn Olympische Spelen kunnen zien.

De te verwachten belangstelling van Hollandsche zijde heeft er ons dan ook toe gebracht het publiek kennis te doen maken met de voorbereidende werkzaamheden voor de XIe Olympiade.

Naderhand krijgen wij nog wel eens gelegenheid om onzen lezers den gang van zaken in meer gevorderden staat te doen aanschouwen.

Thans kunnen wij volstaan met aan het boven-

De Olympische Spelen IN 1936

Er scheiden ons nog 3 jaren van den aanvang der Olympische Winterspelen 1936 in Garmisch Partenkirchen en het duurt zelfs nog 3 ½ jaar voor de atleten en mogelijk ook de voetballers van de geheele wereld zich in de Duitsche Rijks-hoofdstad zullen meten.

Intusschen werkt men in Berlijn reeds de plannen uit om de Spelen daar tot iets zeer bijzonders te maken.

Het spreekt vanzelf dat het nieuwe Deutschland, dat zich zoo nauw met de jeugd verbonden voelt

Belangstelling van het buitenland voor de Olympische Spelen in 1936. Reeds in December van het vorige jaar kwam de eerste bestelling voor plaatskaarten binnen. Het was een Budapestse sportblad, dat zich van 2500 genummerde plaatskaarten verzekerde.

De Olympische Spelen in 1936. Hoe het Olympisch Stadion te Berlijn er uit zal zien. Het groote stadion bestaat thans reeds onder den naam „Grünwald Stadion”. Dit wordt echter geheel verbouwd. Op den achtergrond het zwembad.

De hoofdorganisator van de XIe Olympiade, Dr. Karl Diem, met zijn secretaris Dr. Kreuse.

De Berlijnsche Schupo leert Engelsch. Ten einde den vielen Amerikanen en Engelsen van dienst te kunnen zijn heeft men reeds cursussen voor de Berlijnsche politiemannen ingesteld.

staande nog toe te voegen dat het Olympische Stadion zal worden gebouwd in de onmiddellijke nabijheid van Berlijn en wel op de plaats waar thans het bekende Grünwald-Stadion is met renbanen, enz.

Aan ruimte ontbreekt het daar niet, terwijl men zoowel met den electrischen trein als met den Ondergrond en autobus de sportarena gemakkelijk kan bereiken.

Duitschland bereidt zich ernstig voor, niet alleen op het gebied van de organisatie der Spelen, doch eveneens met de selectie van zijn hervorragende sportmensen.

Wij hopen dat ons N.O.C. wat dit laatste betreft niet minder paraat zal zijn.

In den Marathontoren van het Olympisch Stadion zal deze klok op 1 Augustus 1936 de XIe Olympiade inluiden. Op alle drukwerken, brieven en briefkaarten wordt deze klok, welke o.a. de inscriptie „Ich rufe die Jugend der Welt” draagt, als embleem gebruikt.

Voortaan heet slaolie: SALADINE

Hier is SALADINE - de nieuwe, fijnere slaolie! SALADINE werd bereid met het doel de huisvrouw fijnere sla-schotels, heerlijker mayonnaise te bezorgen. Daarom werd SALADINE gemaakt tot een product van superieure kwaliteit, terwijl in verhouding tot die kwaliteit, de prijs zeer laag is. SALADINE is niet een „goede slaolie”, maar „de beste slaolie”. SALADINE is een klasse apart. Vraagt daarom voortaan niet naar „slaolie”, vraagt SALADINE!

Voortaan heet slaolie:

DRIE KWALITEITEN

Goudzegel 80 ct.
Groenzegel 65 ct.
Roodzegel 50 ct.

Zeer laag in prijs in verhouding tot de kwaliteit!

SAL-2C

SALADINE

Sterk glimmende huid met vette crème, welke alleen 't oppervlak raakt, ingewreven.

Een gladde huid zonder glans door Crème Mouson

Neemt U eens de proef:

Wrijft U een gewone vette- of zonbeschermingscrème op de ene, Crème Mouson op de andere hand. U zult bemerken, dat de eerste als een glimmende laag op de huid blijft staan, terwijl Crème Mouson direct diep in alle poriën dringt. Dat is het essentiële verschil. Crème Mouson neemt er geen genoegen mee de huid in te vetten, maar zij dringt in de huid. De geprepareerde, niet glimmende Crème Mouson-vetten worden volkomen door het huidweefsel geabsorbeerd, reinigend, voedend en de huid van binnen uit glad en jeugdig makend.

In haar snelle, betrouwbare werking tegen ruwe gesprongen huid is Crème Mouson absoluut onovertroffen.

Zij bevat Crème Mouson... daarin ligt het geheim der eenig in haar soort zijnde werking der Crème Mouson-Zeep.

Terwijl de sneeuw witte, roomachtige schuim alle onreinigheden verwijderd, verzorgt de haar bevattende Crème Mouson de huid en maakt haar zuiver en soepel.

In de bijzondere werking, waardoor de Crème tot in de diepte der poriën dringt, berust de waarde der Crème Mouson-Huidverzorging.

CREME MOUSON

ALLE LEDEMATEN VERSTIJFD

Door verwaarloosde reumatiek....

De kleine dagelijksche dosis brengt redding!

De ervaring van dezen man bewijst weer eens, hoe belangrijk het is om met Kruschen door te zetten, wanneer het tegen reumatiek gaat. Hij schrijft:

„Ik was meer dan 7 jaar buitenslands; toen ik terug kwam kreeg ik last van reumatiek, vooral in voeten en armen. Drie jaar geleden werd mijn reumatiek veel erger — en ik moest tenslotte in het ziekenhuis worden opgenomen, niet meer in staat armen of beenen te bewegen. Na twee maanden verliet ik het ziekenhuis, toen ik wat beter was. Men had mij geraden Kruschen Salts te nemen en dat heb ik ook geregeld gebruikt. En sindsdien ben ik langzamerhand mijn reumatiek kwijt geraakt, terwijl ik nu geheel van die verschrikkelijke pijnen bevrijd ben. Voor niets ter wereld zou ik mijn Kruschen willen missen. M. B.”

Geen middel kan blijvende verbetering brengen van reumatiek, tenzij het drie verschillende werkingen verricht. Deze zijn: a. neutralisering van het kwaadaardig urinezuur, dat de pijn veroorzaakt; b. verdrijving van het urinezuur uit het lichaam; c. voorkoming van verdere ophoping van urinezuur.

De zes verschillende zouten in Kruschen nu verrichten alle drie genoemde functies. Twee der ingrediënten in Kruschen vormen het meest werkzame oplossingsmiddel van urinezuur, dat de medische wetenschap kent. Andere zouten in Kruschen hebben een aansporend invloed op de afvoerorganen en helpen zodoende om het opgeloste urinezuur langs den natuurlijke weg te verwijderen. Weer andere zouten voorkomen, dat voedselresten in de ingewanden zouden gisten, en maken daardoor onmogelijk dat er weer een teveel aan kwaadaardig

urinezuur kan ontstaan. Da is de oorzaak van de blijvende verbetering door „de kleine, dagelijksche dosis”.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Op het oogenblik kunt U Kruschen Salts probeeren zonder dat het U iets kost. Er zijn namelijk onlangs onder de apothekers en drogisten een aantal flacons Kruschen verdeeld, die alle verpakt zijn met een gratis proefflacon. U kunt dezen gratis proefflacon gebruiken zonder den gewonen flacon Kruschen te openen. En indien U na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt U den grooten flacon ongeschonden terugbrengen naar den apotheker of drogist bij wien U dezen gekocht hebt. Hij zal U uwe geheele uitgave (f 1.60) onmiddellijk en zonder omwegen terugbetalen.

Maar vergeet niet, dat de gratis proefflacon alleen verpakt is bij de groote maat en slechts voor een beperkten tijd verkrijgbaar is. Gaat dus nu naar uw apotheker of drogist, voordat hij deze „Grootte Proefpakketten” uitverkocht heeft. Let op dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij Amsterdam voorkomt.

Jongens, bouw alles wat je nodig hebt met Meccano

Er bestaat geen grens voor het aantal modellen, dat je met Meccano kunt bouwen. Elken dag van het jaar, kun je, als je dit wenscht, een ander model maken.

Een Meccano-bouwdoois zal je eindeloos plezier en honderden momenten van spanning schenken. Gedurende al den tijd, dat je modellen bouwt en uitvindt, zal je de geheimen der machinebouw leeren kennen—een kennis, die op lateren leeftijd van onschatbare waarde voor je zal zijn.

Prijzen van f. 0.75 tot f. 2.20

GRATIS VOOR JONGENS:

Een mooi Meccano boek. Ons depot voor engros zal je een gratis exemplaar sturen in ruil voor de namen en adressen van drie van je vriendjes.

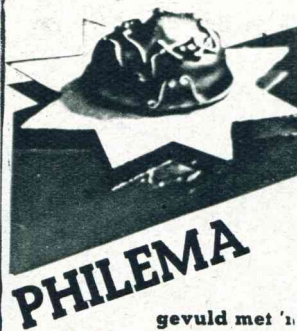
MECCANO

Voor Engros:

HAUSEMANN & HÖTTE

(Afd. 35) Kromboomsloot 59, AMSTERDAM.

Meccano Ltd., Liverpool, Engeland

PHILEMA

gevuld met 't fluweelzachte Marcepain en Ananas.

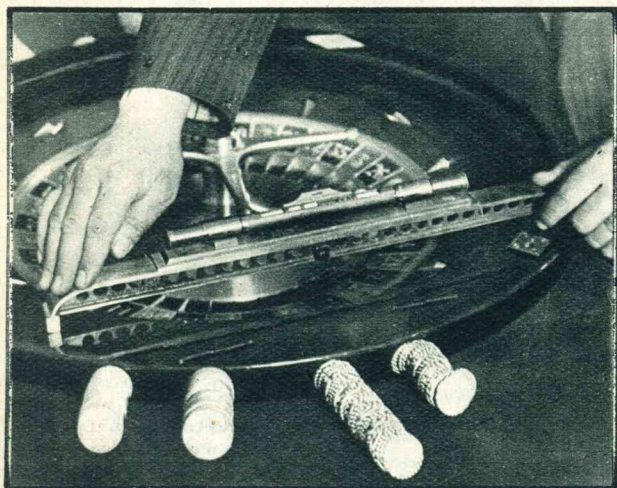
RINGERS

Let op den naam!

Een vreemde

vakschool

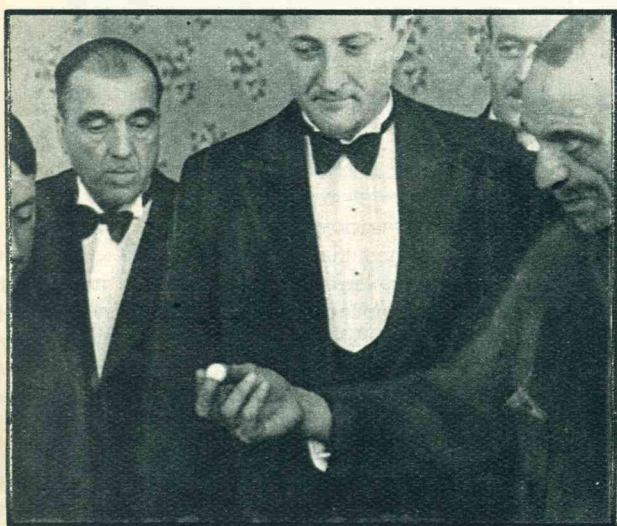
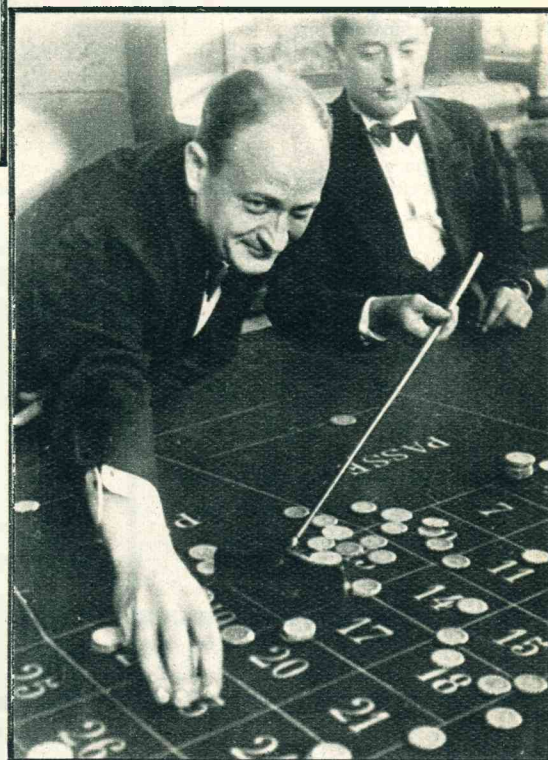
Er is, hoe vreemd het klinkt in dezen treurigen crisistijd, nog een beroep waarvoor meer vraag dan aanbod is. Dat is het beroep, waarvoor nog geen Nederlandsche naam bestaat — het beroep van croupier. Men weet dat in den afgelopen zomer ook Nederland mondain is gaan doen; in verschillende badplaatsen werd het behendigheids spel Straperlo ingevoerd, om aan iedereen, die daarin zin had, gelegenheid te geven aan de groene tafel geld te winnen — en te verliezen! Ook in Frankrijk is de speel tafel niet meer verboden; het gevolg was natuurlijk, dat nu ook buiten

Bij het begin van iedere les en ieder spel wordt met een speciaal instrument de roulette gemeten en gecontroleerd, om verschuivingen e.d. van het gelukswiel te voorkomen.

het bekende en beruchte Monte Carlo speelzalen werden gebouwd, waarvoor niet zoo gauw genoeg vakmensen waren. Daarom is er in Parijs een school opgericht, waar men dit vak kan leeren; de mannen met hun smoking, hun gladde gezicht en eentonige stem, die de roulette laten draaien en met een harkje stapeltjes goud en bankbiljetten naar zich toehalen, gaan hier naar school, waar de groene tafel natuurlijk het voornaamste leermiddel is. Om de beurt zijn zij hier croupier en speler (met imitatie-geld!), om na eenigen tijd hun diploma te behalen, het nieuwste op het gebied van schooldiploma's: het croupier-diploma.

Les in het „wegharken” van de winst, die de bank toekomt.

Een der eerste lessen wordt besteed aan practisch onderwijs, hoe men het geluksballetje moet vasthouden en over de roulette moet laten tolleren.

Net of het echt is; de eene leerling telt vergenoegd zijn z.g. winst, de ander beraadslaagt bezorgd, of hij nog meer geld op de speelbank zal wagen

Speciale St. Nicolaas- en Kerstaanbieding van Luxe Boeken Holl. Bibliotheek

- a. pakketten van 5 gebonden boeken f 2.50
b. „ „ 10 „ „ - 4.50
c. „ „ 20 „ „ - 8. —

Bij bestelling van 5 stuks op te geven 8 nummers

Bij bestelling van 10 en 20 stuks op te geven resp. 13 en 25 nummers.

Verkrijgbaar bij de bezorgers en agenten en aan ons hoofdkantoor.

- 1 Door den Nevel heen..... L. Francis
2 Om Harentwil Berta M. Clay
3 De verdwenen Robijn Charles Garvice
4 Rosemary Carew Joseph Höcking
5 De macht van zijn geld..... J. I. Lawrence
6 Het heilzame Vergift.. Fedor von Zobeltitz
7 De Secretaris v. d. Uitvinder, Patricia Wentworth
8 De schoone Getuige H. Curties
9 Diamantenjacht..... Lilian Quiller-Couch
10 Het meisje uit Montana, Grace Livingstone Hill
11 Het Graf in de Woestijn .. Henri van Duuren
12 Het Drama in den Vuurtoren.. Gordon Volk
13 Schandaal te Hunterstone Seldon Truss
14 De Wreker..... Mr. Belloc Lowndes
15 Voortvluchtig..... E. Charles Vivian
16 Geesten en Spoken in Penruddock.....
J. Russel Warren
17 S. O. S. Geo Goodchild
18 Belinda kiest haar man Richard Starr
19 Althea's Huwelijk, Effie Adelaide Rowlands

- 20 Een Jaar van haar Leven.... Hermine Black
21 De Kasteelvrouwe Charles Garvice
22 Het Huis aan den Overkant.... Oliver Sandys
23 Het Masker der Liefde
Effie Adelaide Rowlands
24 In stilte getrouwd Charlotte M. Brame
25 Sylvia vervangt de Vorstin.. J. Russell Warren
26 De Hebzucht van Mr. Carton.. Charles Garvice
27 Het Fortuin van Angela Brent.....
Effie Adelaide Rowlands
28 Een Meisje uit Duizenden, Charlotte M. Brame
29 Lady Juliet's Wraak Charles Garvice
30 Geoffry — mijn Echtgenoot.. L. G. Moberley
31 De Twee Zusters Charlotte M. Brame
32 Een onberaden Stap, Effie Adelaide Rowlands
33 Linda's onverwachte Rijkdom, Charles Garvice
34 De verdwenen Erfgename .. L. G. Moberley
35 De Dwaasheid van een rijk Man
Concordia Merrel
36 Tot de Klok stilstaat J. J. Bell

- 37 Een Meisjesliefde Robert Disrael
38 De Eer van zijn Vader..... J. Vancouver
39 Filmster tegen wil en dank.. Richard Starr
40 De Prijs van haar Liefde.. Charlotte M. Brame
41 Onder de Plak van Cynthia.... Norma Knight
42 Edna's Echtgenoot J. Vancouver
43 Rose Ellen en het Juweel.. Patricia Wentworth
44 De valsche Beschuldiging Fred M. White
45 Boven de Wet Frank C. Robertson
46 De Prinses i. d. Wolkenkrabber, Anne Gardner
47 De zilveren Fluit Lida Larrimore
48 Eendagskoningin J. S. Fletcher
49 Het Verleden van den Kettingganger.....
William McLeod. Raine
50 De Schipbreuk Marcia MacDonald
51 Beneden haar Stand.. Beatrix Burton Morgan
52 De Patiënten van Dr. Sylvia.. Josep MacCord
53 Het Meisje en de Millioenen, Patricia Wentworth
54 Jocelyn koopt een Huis.. Louise Platt Hauck
55 Passagier derde klas Ruth Wright

Toezending per post geschiedt
alleen na ontvangst van het
bedrag per giro, per postwissel
of in postzegels. De porto resp.
20 ct., 30 ct. en 40 ct., moet
dan worden bijgevoegd.

Spoedige bestelling is gewenst
daar van eenige nummers een
klein aantal in voorraad is.

BESTELBILJET

Ondergeteekende

Plaats.....

Straat.....

verzoekt te zenden per agent, per post, pakket a, b, c, bestaande uit de volgende nos.

.....
.....

Het bedrag werd heden gezonden per postwissel, in

postzegels, gestort op giro no. van

Van de onderstreepte woorden
doorhalen wat niet verlangd wordt

Ons nieuwste Premieboek

Een Meisje zoekt Kennismaking

door KATHLEEN NORRIS

Eigenlijk is het een wanhoopsdaad van Nora Oliver om haar toevlucht te nemen tot een „ingezonden stuk” waarin zij gegadigden oproept tot de positie van echtgenoot, waarvoor zij in ruil hulp en bijstand verlangt voor haar familie die door het ongeluk wordt achtervolgd. Haar vader is gestorven, haar moeder sinds langen tijd bedlegerig, haar broer Bob is zijn baantje kwijt geraakt en tot overmaat van ramp heeft zij zelf ook haar ontslag als typiste gekregen.

De eenige die tenminste nog iets inbrengt is haar jongste zusje Mary, dat 's Zaterdags een schamel loon naar huis brengt waarvan echter nauwelijks de huur kan worden betaald. Een uitweg ziet Nora niet meer, hoe zij ook haar hersens pijnigt om op een idee te komen,

hetwelk er toe kan bijdragen dat de ergste nood althans gelenigd wordt. Ze wil alles doen, alles aanpakken, daarvoor is zij een energiek meisje dat niet afkeerig is van hard werken; de vraag is alleen maar wie zal haar het werk verschaffen en ervoor betalen!

Teneinde raad, nadat al haar pogingen om werk te zoeken of op andere wijze aan enig inkomen te geraken gefaald hebben, besluit zij tot het plaatsen van een ingezonden stuk in de krant, waarin zij haar toestand blootlegt en zichzelf als echtgenoot aanbiedt tegen bepaalde voorwaarden.

Voorwaar een zeer ongewone handeling om uitkomst te vinden! Vooral wanneer na eenigen tijd zich een reflectant aanmeldt die door zijn uiterlijk en verschijning nu niet direct haar

hoofd op hol brengt, haar eerder afstoot, deinst zij voor de gevolgen van deze stap terug, welk een zorgeloze toekomst haar door een verbintenis met dezen man ook wordt voorgespiegeld.

De nood is echter zoo hoog gestegen dat zij tenslotte over alle bezwaren heenstapt en besluit met dezen man een huwelijk aan te gaan.

Wat van deze wanhoopsdaad de gevolgen zijn en hoe het verdere verloop is van dit uiterst spannende boek mogen wij hier natuurlijk niet verklappen. Dit kunt u zelf ervaren bij lezing van onze laatste premie-roman welke voor slechts 17½ cts. uitsluitend als premie voor onze abonne's, verkrijgbaar wordt gesteld bij onze bezorgers, agenten of op ons hoofdkantoor.

N. B. In dit boek bevindt zich een PRIJSVRAAG, voor welke goede oplossingen een aantal geldprijzen is beschikbaar gesteld!